

DARBI IR IZPAUSTA TICĪBA

Pateicos jums. Ir labi šovakar atkal būt šeit. Es nezinu, kā viņi uzzināja, ka es grasījos lūgties par slimajiem. Visi atnāca, lai par viņiem aizlūgtu. Ziniet, es ticu, ka, ja tu seko Gara vadībai, tas ir labi. Tas ir tas labākais, tas ir vēstījums, kas nekad necieš neveiksmi.

2 Un tā, šodien es sēdēju istabā, pēc... Viens kalpotājs, kurš ir tik dārgs manai sirdij, trijatā, trīs mani ļoti labi draugi, viņi pateica man, ka viņi ieradīsies, lai dodos kopā ar mani pusdienās. Un es nodomāju: “Nu, vienkārši lieliski,” ziniet.

3 Tāpēc brokastīs es...es apēdu pavisam nedaudz, jo es biju pārliccināts, ka viņi par mani samaksās, saprotiet, un es paēdīšu kārtīgas pusdienas. Un tā, pienāca 12:00, un pienāca 13:00, un pienāca 14.00, neviena vēl nebija. Tā ka tur bija...policija tur lejā dārzā dzinās pakaļ kādam noziedzniekam, un tāpēc es devos lejā, lai redzētu to epizodi. Es nekur nevarēju atrast brāli Džeku. Tad es uzzināju, ka viesnīcas darbinieks bija pateicis viņam nepareizu numuru, un viņš visu laiku zvanīja pie nepareizām durvīm, kur manis nebija. Tomēr kādreiz es ļaušu viņam par mani vēlreiz samaksāt. Viņš un brālis Treisijs, es ļoti priecājos redzēt viņus un brāli Braunu šovakar. Tikai izskatās, ka mums atkal būs jādodas uz Arizonu.

4 Es atceros, kā viendien es braucu cauri tuksnesim. Es tur pateicu savai sievai, es sacīju: “Lūk, kur brālis Džeks sēdēja aizmugurē tajā mazajā *Chevrolet*.” Viņš un brālis Brauns visu laiku strīdējās par sākotnējo radišanu, vai tā tika paveikta sešās dienās, vai arī tā tika paveikta sešos miljonus gadu. Tas bija labs.

5 Viņi tik ļoti aizstrīdējās, ka izlēca ārā un paķēra saujā akmeņus, viens nostājās aiz viena staba, un otrs aiz otra, un no visa spēka meta viens otram ar akmeņiem. Šādā veidā viņi to neatrisināja, sacīja: “Es skrienu ātrāk par tevi.” Un viņi aizjoza pa to ceļu; brālis Džeks, tāds neliela auguma puisis, joza no visa spēka; un brālis Jangs ar savām garajām kājām, ziniet. Es nekad mūžā tā nebiju smējies!

6 Tad brālis Džeks atgriezās mašīnā un novilka savas kurpes. Brālis Šarits bija iedevis mums lielu apelsīnu maisu, un viņš nomizoja pusi no tā, pirms mēs nokļuvām Šrīvportā.

7 Ziniet, tās laimīgās dienas. Jā, tās ir laimīgās dienas. Es zinu, ka tas izklausās nenopietni, smieklīgi, bet tā ir taisnība. Bet mēs...tajā ir kaut kas tāds, ka, kļūstot vecākam, tas sāk uzpeldēt tavā prātā. Tu aizdomājies par tām dienām, ka tu gribētu tās izdzīvot vēlreiz, tā tas ir, mūsu jaunības dienas. Un, kad mēs kļūstam vecāki, tas viss kļūst par bildēm. Es tā priecājos, ka tas bija tīri un svēti, un brālīga sadraudzība mīlestībā; zinot, ka mēs dodamies uz kādu zemi, kur mēs nekad nenovecosim, kur...to vareno zemi tai pusē, kur mēs nekad, nekad nekļūsim veci un nemirsim.

8 Viens no mūsu dārgajiem brāļiem, kas mums visiem ir tik dārgs, viņš tikko kā pārgāja uz to zemi. Un katru reizi, kad es iznāksu uz šīs platformas, man šķiet, es aizdomāšos par brāli Lailu. Pagājušajā vakarā es paskatījos un ieraudzīju tur sēdošo Džūdiju, un mana sirds vienkārši lēkāja, es domāju par to, kā viņa jūtas. Un es zinu, kad nomira tētis, kā... Bet mums ir jāiziet cauri šīm ciešanu skolām, lai zinātu, kā jūtas tas otrais.

9 Man šķiet, ka es skatos uz kādu vecu draugu kalpotāju, kas tur sēž. Es tikai nevaru atcerēties viņa vārdu. Vai pareizi, tu reiz šeit visu laiku lūdzies par slimajiem pirms daudziem gadiem? Gerholcers, tas vācu vārds, es nekad nevarēju to pareizi izrunāt. Brālis Treisijs, es viņu tur satiku. Un es pazīstu viņu apmēram desmit gadus, un es teicu: “Desmit gadu laikā tu neesi novecojis pat par sešiem mēnešiem.” Mēs dzīvojam pasaulē, kurai kādu dienu ir jābeidzas.

10 Un tā, šovakar, es biju... Vakar vakarā es noturēju jūs ļoti ilgi, es centīšos to nedarīt šovakar. Lai pabeigtu savu stāstu... Es biju domājis šovakar sludināt par *aizraušanas* tēmu, draudzei. Kādi ir tie nosacījumi, kā es redzu to Rakstos, kādā stāvoklī draudzei būs jābūt priekš aizraušanas, un kas notiks tieši pirms aizraušanas, un kā tas notiks. Un mēs visi taču ticam aizraušanai, vai ne? Mēs tam ticam. Un tad pēkšņi kaut kas vienkārši pateica: “Šovakar lūdzies par slimajiem.” Un es tikko kā biju papusdienojis tur ar kādu meksikāņu brāli, un es devos un paņēmu viņu uz ielas. Es domāju, ka šovakar viņš ir šeit, viņš un viņa sieva.

11 Un tad kāds pienāca un deva man liecību. Teica: “Ja... Šajā vietā jeb šajā draudzē,” viņa teica, “tur ir kāds vīrs, kurš, man šķiet, tas bija pirms gada, viņš izgāja cauri atpazīšanas rindai.” Un es nodomāju, ka šovakar varētu novadīt vienkārši vecmodīgu aizlūgšanu rindu, kā brālis Džeks un brālis...

12 Brālis Jangs Brauns man parasti izdalīja lūgšanu kartiņas. Un es redzēju, ka viņš ir ļoti godīgs, un ne reizi nepieķēru viņu, ka viņš pārdotu kādu kartiņu vai darītu kaut ko nepareizu, viņš ir ļoti uzticams. Un mēs esam pieķēruši cilvēkus, kas mēģināja to darīt, ziniet. Tā ka mēs... Brālis Jangs, viņš visu laiku uzticīgi stāvēja tajā darbā. Un es atceros, ka viņš mēdza piecelties un paņemt tās kartiņas, un veda viņus cauri tai rindai. Es aizlūdzu par viņiem, un viņi nāca klāt, vienkārši tā tīrā ticība, kas bija tiem cilvēkiem; kad viņi vienkārši pienāca pie tevis, viņi tika dziedināti. Es domāju, ka toreiz bija divdesmit reizes vairāk dziedināšanas, nekā mums ir tagad.

13 Pēc tam, šo pēcpusdien atnāca šis stāsts par kādu cilvēku (viņš varbūt tagad ir šeit), ka viņš kaut kur pirms gada atradās lūgšanu rindā, un viņš bija pateicis...atpazīšanā bija pateikts, ka viņam bija bijušas cūciņas. Un pēc tam, kad cūciņas pārgāja, ārsti pateica viņam, ka viņam vairs nevar piedzimt meitenīte, bet viņš vienmēr tādu bija gribējis. Man šķiet, viņam bija puikas. Bet tajā vīzijā no Tā Kunga viņam tika pateikts: “Bet tev būs tā meitenīte.”

14 Un viņš teica, ka tā meitenīte šovakar ir šeit kopā ar viņu. Es nezinu, tas vīrs varbūt... Vai viņš ir zālē, tas cilvēks, par kuru es runāju? Kaut kur? Es nezinu, kāds man vienkārši pastāstīja par to ārpusē. Ak, lūk, kur ir tā mazulīte, lūk, tur aizmugurē, sēž tur. Tas ir jauki. Tas ir ļoti jauki. Kāda maza mīlulīte. Ja tas nebūtu tik tālu un nevajadzētu visiem spraukties garām (tā ir patiešām jauka mazulīte), es viņu pasauktu šurp dot liecību. Varbūt viņa varētu rīt vai vēl kaut kad, kad notiks mūsu dievkalpojumi.

15 Un tā, rīt no rīta ir uzņēmēju brokastis. Vai jūs esat par to paziņojuši? Man šķiet, ka tas viss ir... Lieliski.

16 Un tagad novadīsim nelielu mācībstundu par Dievišķo dziedināšanu. Cik daudzi tam tic? Ak vai, tas būs lielisks vakars, ja jums ir šāda ticība. Cilvēki, kas tam tic, lūk, kas tam ir vajadzīgs. Tas ir ticīgajiem.

17 Un tā, tad es sadabūju zīmuli un sāku pierakstīt dažus tekstus un tā tālāk, un...un tad pie durvīm pieklauvēja Billijs un teica: “Tēt?”

18 Es teicu: “Nedaudz uzgaidi, es vēl neesmu to pabeidzis.”

19 Viņš teica: “Bet brālis Džeks tevi gaida.” Tā ka man bija jāiet. Es piestiprināju...man nebija nekādas papīra saspaušanas, tāpēc es paņēmu vienu no Medas “džonija piespraudēm” jeb kaut kādu tur piespraudi, ko viņa sauca par “bobija piespraudi”. Lūk, kas tas bija, matadata, vienkārši kaut kāda saspaušana. Un...un es pārāk daudz nezinu par tām lietām, ziniet, bet es vienkārši ieraudzīju, ka tā tur guļ. Tā ka, lūk, lai izveidotu papīra saspaušanu, lai atdalītu to, ko es biju...man bija dažas piezīmes rītam; lai atdalītu tās vienu no otras.

20 Jo vecāks es kļūstu...kādreiz bija tā, ka es pavisam vienkārši varēju atcerēties tās Rakstu vietas un pārējo. Bet, ziniet, tas kļūst mazliet grūti. Brāli Džek, vai tu jau saskaries ar šo problēmu? Tā tas ir, jā. Ne tik sen es te pateicu brālim Džekam, es teicu: “Zini, brāli Džek,” es teicu, “es kļūstu tāds, ka es nevaru atcerēties.” Es teicu: “Es sāku kaut ko teikt, un man ir jāgaida.”

Viņš teica: “Vai tu esi aizgājis tik vien tālu?”

Un es teicu: “Nu, vai tad tas nav pietiekami tālu?”

21 Viņš teica: “Nē.” Teica: “Es pazvanu kādam pa telefonu un saku: “Ko tu gribi?” Toreiz es domāju, ka tu mani izjoko, brāli Džek, bet es ieraudzīju, ka tas ir diezgan patiesi.

22 Tieši tā. Ak, kā tu aizmirsti! Bet darīsim visas mūsu lietas pareizi, jo tās ir grāmatā, ierakstā, kas tiks atskaņots tiesas dienā.

23 Un tā, mēs esam kā viena liela ģimene. Un es nedomāju, ka šovakar mēs esam pieslēgušies pa visu valsti, kā tas bija vakar vakarā, kad es sludināju savu vēstījumu. Es domāju, ka tagad tā

varbūt ir tikai vietējā sanāksme šeit. Un tā, vakar vakarā es, protams, novērtēju jūsu pieklājību, kad jūs stāvējāt... Es nemēģinu... Es nemēģināju izmantot brāļa Džeka labvēlību, bet viņš vienmēr man ir teicis: "Saki to, ko gribi." Un tāpēc es vienkārši uzkāpu uz platformas un sludināju nelielu mācību. Bet tā kā vienkārši...mēs...ja daži no maniem konfesionālajiem brāļiem...

24 Nesen no rīta man bija sapnis. Ļoti bieži es sapņus neredzu, es neesmu sapņotājs. Bet man bija sapnis, ka es redzu kādu vīrieti, jaunu puisīti važs, un viņš mēģināja atbrīvoties, un es teicu... Kāds man teica, sacīja: "Tie ir briesmīgi cilvēki, nevajag ar viņiem pīties."

25 Un es redzēju, kā šis jaunais puisis izkļuva no tām važs, tāpēc es vienkārši liku viņu mierā. Es nodomāju: "Es vienkārši paskatīšos, ko viņš darīs." Un tā, kad viņš tika ārā, viņš bija jauks puisis. Un es redzēju, kā citi mēģina izklūt ārā.

26 Lūk, tas ir tikai sapnis. Un es aizgāju uz šo pusi un ieraudzīju kādu brāli, Roju Borderu, manu ļoti labu draugu, kurš dzīvo Kalifornijā. Likās, ka kaut kas nav kārtībā, viņa acis bija pa pusei aizvērtas, un uz viņa acīm bija ļoti liels...varbūt vēzis vai kaut kas tāds. Un es...kāds mēģināja mani no viņa aizvilkt. Es iekliedzos: "Brālis Border! Kunga Jēzus vārdā, atstāties no tā!"

27 Un viņš tikko varēja parunāt, sacīja: "Brāli Branham, tam būs vajadzīgs kaut kas vairāk par šo. Es vienkārši nespēju to satvert, brāli Branham. Es vienkārši nespēju to satvert."

28 Es teicu: "Ak, brāli Border!" Es viņu mīlu.

29 Un kāds aizvilka mani prom. Un es paskatījos, un tur stāvēja kāda kundze, ko es...kad es biju mazs zēns, es mēdzu piegādāt pārtikas preces no pārtikas veikala cilvēkiem. Un viņas vārds bija Fentonas kundze, viņa joprojām dzīvo Džefersonvilā, manas sievas un mana personīgā draudzene.

30 Un viņa sacīja: "Brāli Branham, atbrīvo mūs no tā." Teica: "Tas ir elles nams." Un teica: "Tevi ir nepareizi sapratuši." Un teica: "Tie... Un arī tu esi nepareizi sapratis šos cilvēkus." Teica: "Tie ir jauki cilvēki, bet..." Un es paskatījos uz turieni, un tas bija kā milzīgs pagrabs jeb lielas sienas dziļi lejā kādā lielā alā; un lielas dzelzs restes, astoņas vai desmit collas biezas. Un cilvēki, zaudējuši prātu, ar savērptām rokām un kājām, dauzīja galvu *šādā* veidā. Un viņa raudāja, sacīdama: "Atbrīvo šos cilvēkus, brāli Branham." Teica...teica: "Palīdzi mums, mēs esam nelaimē!" Viņa pati, es viņu pazīstu, viņa pieder pie...man šķiet, Kristus baznīcai vai kristīgajai baznīcai, kas tiek saukta par brāļu draudzi. Tā ka viņa...

31 Es paskatījos apkārt, un es teicu: "Kaut es varētu!" Un tālāk es paskatījos apkārt un es...mans mazmazītiņais ķermenis un tās varenās, lielās dzelzs restes, un tie nabaga cilvēki tur iekšā. Un pie viņiem nebija iespējams nokļūt, tie dzelzs stieņi bija cieši kopā. Un es paskatījos, un viņi dauzīja savas galvas, it kā būtu zaudējuši prātu.

32 Un es ieraudzīju, ka tur mirgo kaut kādas gaismas. Un es paskatījos uz augšu, un tur stāvēja Kungs Jēzus ar varavīksnes gaismām ap Viņu. Viņš skatījās man tieši virsū un teica: "Atbrīvo šos cilvēkus." Un Viņš aizgāja prom.

33 Un es domāju: "Nu, kā gan es varētu viņus atbrīvot? Manās rokās nav pietiekami daudz spēka, lai salauztu tās restes."

34 Tā ka es teicu: "Elles māja, sabrūc Jēzus Kristus Vārda priekšā."

35 Un viss sāka čīkstēt un brīkšķēt, un vēlās akmeņi, un restes sagāzās; un cilvēki skrēja, kliegdami: "Brīvi!" un kļiedza pilnā balsī, un visi tika atbrīvoti.

36 Un tad es iekliedzos: "Brāli Roj Border, kur tu esi? Kur tu esi? Dievs atbrīvo Savus ļaudis! Kur tu esi, brāli Border?" Es biju par to neziņā.

37 Ziniet, brālis Borders ir ļoti nobijies. Jūs zināt to pravietojumu visi...daudzi no jums zina, jūs ņemat lentes un visu pārējo, par rietumu piekrasti.

38 Šovakar šeit sēž cilvēks, kurš bija tur, kad tas notika, kad mēs tur stāvējām, medību izbroukumā. Un kāds kalpotājs, kurš vakar vakarā klausījās, ar aklu aci, viņš vienkārši tur pienāca un viņš teica...iepažīstināja ar sevi. Viņš bija tumšās brillēs, tur kalnos. Viņš teica: "Brāli Branham,"

teica, “es esmu brālis Makjūdžs.” Viņš teica: “Es...es reiz palīdzēju sponsorēt vienu no tavām sanāksmēm Kalifornijā.”

39 Es teicu: “Man ir prieks ar tevi iepazīties, brāli Makjūdž.”

40 Un tur stāvēja apmēram divdesmit vīri. Mēs bijām devušies mežacūku medībās. Un iepriekšējā dienā, ejot kalnā, es pateicu brālim Benksam Vudam, jūs visi viņu pazīstat, viņš ir mans personīgais draugs, es teicu: “Brāli Vud,” es pacēlu no zemes akmeni un uzmetu to gaisā, un tas nokrita, un es teicu: “TĀ SAKA TAS KUNGS, kaut kas teju teju notiks.”

41 Tā ka viņš teica: “Kas tas ir, brāli Branham?”

42 Es teicu: “Es nezinu, bet tu redzēsi to divdesmit četru stundu laikā. Kaut kas teju teju notiks. Tā ir liela zīme.”

43 Un nākamajā dienā... Tas notika kādā vēlā pēcpusdienā. Nākamajā dienā ap pulksten desmitiem mēs gatavojāmies doties prom. Ikviens bija dabūjis mežacūku, un mēs tur stāvējām. Un brālis Makenelijs, jūs zināt, un visi pārējie, viņi dalīja tās gabalos, un brālis Borders un es; un brālis Rojs Robersons, klībs veterāns, mans ļoti dārgs, mīļš draugs, un viņš tur stāvēja. Un es paskatījos uz augšu, un brālis Makjūdžs sacīja: “Brāli Branham, vai Tā Kunga eņģelis kādreiz parādās tev, kad tu esi šajos medību izbraucienos?”

44 Es teicu: “Brāli Makjūdž, jā. Tā tas ir. Bet es braucu uz šejieni, lai nedaudz atpūstos.”

45 Viņš teica: “Skaidrs, brāli Branham,” teica, “es negribēju tev traucēt.”

Es teicu: “Tu man netraucēji.”

47 Un es vienkārši paskatījos apkārt un es ieraudzīju, ka ārsts skatās uz viņa aci. Lūk, es viņu nepazinu, viņam bija tumšas brilles, jo Arizonā ir šausmīgi spilgta saule. Un es paskatījos uz turieni, un es redzēju, kā ārsts viņam saka: “Ser, es ārstēju šo aci jau vairākus gadus, divus gadus, apmēram tik ilgi.” Teica: “Tā alerģija, kas ir tavā acī, tu zaudēsi savu aci. Tā ēdas iekšā redzē, un es nekādi nevaru to apturēt.”

48 Un es teicu: “Tu prasīji man to savas acs dēļ. Šīs saulesbrilles ir vienkārši tāpēc, ka tev ir bojāta acs.”

49 Viņš teica: “Tā tas ir.”

50 Es teicu: “Tavs ārsts (es viņu aprakstīju) pirms pāris dienām tev pateica, ka tu zaudēsi savu aci, jo alerģija ieēdas tavas acs redzē. Un viņš to ārstē jau pāris gadus, un viņš nevar to apturēt.”

51 Viņš teica: “Brāli Branham, tā ir patiesība.”

52 Un es sāku griezties prom un paskatījos, un es ieraudzīju sievieti, daudz vecāku par viņu, tādu kā tumšādainu. Viņi ir cēlušies kaut kur no šejienes, no Arkanzasas. Un viņa pacēla svārkus un parādīja savam dēlam kāju, un viņa teica: “Dēls, ja tu satiksi brāli Branhamu, pasaki viņam, lai viņš palūdz par manu kāju.” Un starp viņas kāju pirkstiem karājās gari audzēji un pārējais.

53 Es teicu: “Tava māte ir sirma sieviete, un viņa pacēla svārkus, novilka zeķes un parādīja tev savu kāju, un teica, ka, ja tu redzēsi mani, pateikt man, lai es par viņu palūdzu.”

54 Un viņš sacīja: “Ak, Dievs!”

55 Es atkal paskatījos un es ieraudzīju, ka viņš stāv tur bez brillēm, vīzijā, es teicu: “TĀ SAKA TAS KUNGS, Dievs ir dziedinājis tavu aci, un Viņš dziedina arī tavu māti.”

56 Aptuveni tajā pašā laikā es pagriezos... Lūk, šeit sēž cilvēks, kas tur stāvēja. Es pateicu brālim Rojam Borderam...tas ir, brālim Rojam Robersonam, uzliku savu roku uz viņa pleca, jo viņš ir veterāns, es teicu: “Brāli Roj, ātri palien kaut kur apakšā, tūlīt kaut kas notiks.”

57 Viņš teica: “Ko tu ar to domā, brāli Branham?”

58 Es teicu: “Nerunā! Ātri kaut kur nolien!” Un es pagriezos un paņēmu lāpstu tur, blakus tai vietai, un pagāju no viņiem malā, jo es zināju, ka tas atnāks tur, kur būšu es.

59 Turpat blakus lielam kanjonam, astoņas vai desmit reizes augstākam par šo ēku, tas ir

taisnstūra formas kanjons; no debesīm nonāca tāds kā uguns, kā viesulis, tikai dažas pēdas virs tās vietas, kur es stāvēju. Un norāva akmeņus no kalna, izgāja tur cauri un nocirta meskītu koku galotnes simts metru garumā. Visi skraidīja, mēģināja palīst zem kravas automašīnām un visur citur. Tas atkal pacēlās gaisā un nodārdēja kā liels pērkons. Atkal pacēlās augšā debesīs un atkal nonāca lejā. Tā notika trīs reizes. Un, kad tas viss bija beidzies, viņi pienāca un jautāja: “Ko tas nozīmēja?”

60 Es sacīju: “Es negribu jums teikt; tā bija tiesas zīme. Pēc dažām dienām rietumos notiks liela zemestrīce. Un tā neapstāsies. Kalifornija, Losandželosa nogrims. Tā noies lejā. Tā ieslīdēs taisni okeānā.” Un divas dienas vēlāk Aļasku satricināja Aļaskas zemestrīce.

61 Un pēc tam, pēdējā sanāksmē, kas man bija Kalifornijā, kamēr es runāju...un es vispār nezināju, kas notika, līdz es izgāju uz ielas; tika pateikts, ka Kalifornija...sacīja: “Kapernauma, Kapernauma, pilsēta, kas ir nosaukta eņģeļu vārdā (tā ir Losandželosa), tu esi paaugstināta līdz debesīm, bet tu tiksī nomesta ellē. Jo, ja tie varenie darbi, kas bija izdarīti tevī, būtu izdarīti Sodomā, tā stāvētu vēl šodien.”

62 Lūk, pēdējās pāris dienas, tā lielā trokšņošana un satraukums. Vēl tur iznāca zinātnes laikraksts, kas sacīja: “Tas viss ir tukšumos, tam noteikti ir jāiegrimst.” Viņi vienkārši to zina.

63 Un esiet nomodā, ūdens aizies līdz pat Solton-Sī ezeram. Losandželosa ir nolemta sodam. Es saku jums, pirms tas ir noticis, lai jūs zinātu, kad tas patiešām notiks. Es neesmu to teicis no sevis. Un Viņš nekad nav pateicis man kaut ko tādu, kas nebūtu noticis. Un jūs esat tā liecinieki. Tā tas ir. Kad? Es nezinu.

64 Es izgāju ārā, un viņi pastāstīja man, ko es pateicu. Un es noklausījos, atgriezpos un izpētīju Rakstus. Ziniet, Jēzus runāja gandrīz tos pašus vārdus par Kapernaumu; un Sodoma un Gomora, manuprāt, tolaik atradās Nāves jūras dibenā. Un vēlāk, apmēram simts gadus vēlāk, Kapernauma ieslīdēja jūrā, un tā ir jūrā. Tas pats Dievs, kas iegrūda jūrā Sodomu par tās grēkiem, tas pats Dievs, kas iegrūda jūrā Kapernaumu par tās grēkiem, tas pats Dievs iegrūdīs jūrā Losandželosu par tās grēkiem, šo samaitātības pilsētu.

65 Brālis Rojs Borders ir nobijies līdz nāvei. Es nezinu, vai...ko tas nozīmēja, to vai to, es nezinu.

Palūgsim.

66 Kungs, ir tik labi liecināt īsteniem klausītājiem. Mēs ticam, Kungs, palīdzi mūsu neticībai. Un mēs apzināties, ka šobrīd mēs ejam pa to ceļu, kas ved uz pasaules galu. Tieši kādā laikā, mēs nezīnām. Bet tā līgavas slepenā aizraušana; vienā no šīm dienām, Kungs, mēs...mēs tiksīm aizrauti, paķerti augšā kopā ar Viņu. Un mēs gaidām to dienu. Sagatavo mūsu sirdis, Kungs.

67 Mēs redzam, ka ir daudzi, kas šeit guļ uz tām saliekamajām gultām un nestuvēm, vīrieši un sievietes, kurus ir sasējis ienaidnieks. Tur sēž cilvēki, kuri, iespējams, ja Tu viņiem nepieskarsies, viņi nomirs no sirdslēkmes. Varbūt dažus no viņiem ir saēdis vēzis.

68 Un Tēvs, Tu zini katra cilvēka sirdi. Tu zini, vai tā ir vai nav patiesība. Un mēs sakām šīs lietas tāpēc, ka zinām, ko Tu esi izdarījis, ka Tavs lielais spēks ir atbrīvojis tik daudzus. Mēs esam tā liecinieki, kaut arī viņi cenšas mums iestāstīt, ka “šādas lietas nenotiek”. Bet tas notiek, Kungs. Mēs esam liecinieki.

69 Šovakar es lūdzu, Kungs, lai kaut kādā veidā Tu uzbūvē ticību šo cilvēku sirdīs, lai katrs no viņiem tiktu atbrīvots, visi šie slimie un nomocītie cilvēki. Lai tas ir tik vienkārši, Kungs, vienkārši lai mēs...kad mēs mēģinām mācīt Vārdu. Lai Svētais Gars paņem manas kļūdas, Kungs, un izlabo tās cilvēku sirdīs. Un padari to par īstenu, īstenu vakaru, kas...lai Viņš patiešām varētu atrast šeit vietu katra ticīgā sirdī. Mēs veltām šo vakaru šim mērķim, Kungs. Lai tie, kas nav glābti, vairāk par visu ir gatavi, sagatavojas tagad, kamēr žēlastības durvis vēl ir atvērtas. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

70 Un tā, sākumā mēs pievērsīsimies Rakstiem un...

71 Kāds šeit uz galda uzlika zīmīti un teica, ka viņi šovakar “savāca ziedojumus” man. Tas

nebija vajadzīgs, nedariet to. Es nevaru to atdot atpakaļ. Es atceros, ka reiz Kalgari, Kanādā, mēs savācām...tika savākts tas ziedojums. Brālis Džeks mēģināja man pateikt... Mana sieva sēdēja tur aizmugurē; viņa, bērni, mēs dzīvojām divās vecās istabās, viņai nācās bāzt durvīs segu, lai tās cieši aizvērtu, lai bērni nenaslimtu ar plaušu karsoni. Un viņa teica... Viņš man teica, sacīja: “Brāli Branham, nav godīgi izturēties pret viņu šādi.” Nu, jūs atceraties to gadījumu. Viņi savāca, es neatceros, cik tūkstošus dolāru.

72 Un es teicu: “Ak, ņem tos atpakaļ, brāli Džek!”

73 Viņš teica: “Nu, kā mēs to izdarīsim?” Tā ka es nopirku to vietu, un tur nu tā ir. Lūk, Dieva slavai un godam. Mēs ar sievu paturējām to pāris gadus kā dāvanu no draudzes, no cilvēkiem.

74 Bet tad es nodomāju: “Tas neizklausās pareizi. Es neko neienesu šai pasaulē un pavisam noteikti es neko neaiznesīšu no tās.” Tā ka es izdarīju citādāk un nokārtoju to, un nodevu to atpakaļ dievnamam. Lai tad, kad ar mani būs cauri, nu, to izmantotu kāds cits Dieva kalps, ja pienāks rītdiena. Saprotat? Tāpēc, liels paldies jums, draugi. Lai Dievs svētī jūs par to.

75 Un tā, pie Jēkaba, Jēkaba grāmatas 2. nodaļa, mēs gribam izlasīt, sākot ar 21. pantu.

76 Un tā, es gandrīz... Kādu brītiņu būs mācīšana, un tad mēs sāksim lūgties par slimajiem, cik vien ātri varēsīm, un izvedīsim cauri šai lūgšanu rindai tik daudz cilvēku, cik vien varēsīm. Un atcerēsīties arī... Es negribu aizmirst mūsu Annu Džīnu un brāli Donu, un pārējos, es domāju, ka viņi ir kaut kur Taizemē. Vai pareizi? Kur? Bangkokā, misijas laukos. Ir tik daudz lietu, par kurām tu domā pa dienu, gribas pieminēt tās cilvēku priekšā. Tad, kad tu ierodies šeit, tu...tu nespēj domāt par to, tu esi koncentrējies uz šo mācībstundu.

77 Un tā, šeit Jēkaba 2. nodaļā. Un mēs sāksim ar svētā Jēkaba otrās nodaļas 21. pantu un izlasīsim kādu daļu no tās. Otrās nodaļas 21. pants:

Ābrahāms, mūsu tēvs, vai ne no darbiem viņš tapa taisnots, ziedodams Īzāku, savu dēlu, uz altāra?

Vai tu redzi, kā ticība ir līdzī darbojusies viņa darbiem, un caur darbiem ticība ir tapusi pilnīga?

Un ir piepildīti raksti, kas saka: Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību, un viņš tika nosaukts Dieva draugs.

78 Un tā, mana tēma šovakar... Un tagad nenolieciet savas Bībeles, jo man šeit ir pierakstītas vairākas Rakstu vietas. Ja tas pārāk neieilgs, tad es atsaukšos uz daudzām no tām. Mana tēma ir: “*Darbi ir izpausta ticība.*” Un tā, atcerieties: *Darbi ir izpausta ticība.* Darbi parāda to, ko ticība jau ir satvērusi, saprotiet. Saprotat? Tātad, mēs izvēlējamies šo, jo mēs... Es domāju, ka tas varētu palīdzēt mums saprast. Tagad klausieties ļoti uzmanīgi, un mēs iedziļināsimies tajā kā svētdienas skolas nodarbībā.

79 Šeit Jēkabs savā mācībā no 1. Mozus 22:1-9 izsaka to, ko *cilvēki* redzēja Ābrahāmā.

80 Vienkārši paiesimies atpakaļ, man šeit, šķiet, ir atzīmētas Rakstu vietas. 1. Mozus grāmatas 22. nodaļa, no 1. līdz 9. pantam.

Un notika, ka pēc šīm lietām Dievs pārbaudīja Ābrahāmu un viņam sacīja: “Ābram...Ābrahām!” Un tas atbildēja: “Te es esmu.”

Tad Viņš teica: “Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē to tur par dedzināmo upuri uz kāda no kalniem, kuru Es tev norādīšu.”

Redziet, Viņš pat nepateica viņam, kurš tas bija. Kad Dievs runā, vienkārši dodies uz priekšu, vienkārši sāc kustēties. Saprotat?

Un Ābrahāms agri no rīta posās ceļam; apsegloja savu ēzeli, paņēma sev līdzī divus savus puīšus, kā arī savu dēlu Īzāku; sacirta malku dedzināmam upurim un devās uz to vietu, kuru Dievs viņam bija norādījis.

Un trešajā dienā Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja to vietu iztālēm.

Un Ābrahāms sacīja saviem puīšiem: “Palieciet jūs ar ēzeli šeit. Bet es ar zēnu gribu iet turp, un mēs gribam pielūgt, bet pēc tam atkal atgriezīsimies pie jums.”

81 Lūk, šeit viņš domāja, ka viņš dodas nogalināt savu dēlu, jo Dievs viņam tā pateica. Bet paskatieties uz šiem te Rakstiem.

...es ar zēnu gribu iet turp, un mēs gribam pielūgt, bet pēc tam atkal atgriezīsimies pie jums.” (Viņš un zēns.)

Un Ābrahāms paņēma dedzināmo malku un to uzlika Īzākam, savam dēlam, bet pats savā rokā ņēma uguni un nazi, un abi soļoja viens otram līdzās.

Tad Īzāks sacīja Ābrahāmam, savam tēvam: “Mans tēvs!” Un viņš sacīja: “Te es esmu, mans dēls.” Tas sacīja: “Te ir uguns un malka, bet kur tad ir upurējamais jērs?”

Ābrahāms sacīja: “Gan Dievs pats sagādās sev jēru upurim, mans dēls.” Un abi soļoja viens otram līdzās.

Un tie nonāca līdz vietai, kādu tam Dievs bija noteicis, un Ābrahāms uzcēla tur altāri, sakārtoja malku, sasēja savu dēlu...savu dēlu Īzāku un uzcēla to uz altāra virs malkas.

Un Ābrahāms izstiepa savu roku un satvēra nazi, lai nokautu savu dēlu.

Bet Dieva eņģelis no debesīm sauca viņam: “Ābrahām! Ābrahām!” Bet tas sacīja: “Te es esmu.”

Un viņš sacīja: “Neizstiep savu roku pret zēnu un nedari tam it nekā, jo tagad Es zinu, ka tu bīsties Dieva, redzot, ka tu neesi taupījis savu dēlu...manis...savu vienīgo dēlu Manis labad.” (Kāds darbs!)

82 Lūk, mēs šeit redzam, ka Jēkabs attaisno Ābrahāmu caur viņa darbiem.

83 Bet tagad Pāvils Romiešiem, vēstulē Romiešiem, astotajā...ceturtajā nodaļā, 4:1-8. Es nelasīšu to visu, bet izlasīšu tikai daļu no tās.

Un ko lai sakām par savu ciltstēvu pēc miesas, Ābrahāmu? Kādu labumu viņš ir panācis?

Jo, ja Ābrahāms kļuva taisnots... (Atcerieties, mēs skatījām šo vārdu iepriekšējā vakarā, “taisnots”) ...ar darbiem, tad viņš ir liels, bet ne Dieva priekšā.

Jo ko saka raksti? Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību.

Bet, kam ir darbi, tam alga netiek piešķirta pēc žēlastības, bet pēc nopelna.

84 Tātad, Pāvils šeit atsaucas uz to, ko Dievs redzēja Ābrahāmā.

85 Tagad mēs...ja jūs...ja tas nav pārāk apgrūtinoši, atkal atgriezīsimies pie 1. Mozus 15. nodaļas un 6. panta; 15:6., man šķiet, ka tas ir tas. Sāksim ar 5. pantu:

Un Viņš tam lika iziet ārā un sacīja: “Skaties uz debesīm un skaiti zvaigznes; vai tu spēj tās izskaitīt? Tikpat daudz būs tev pēcnācēju,” Viņš tam sacīja.

Un Ābrāms noticeja Tam Kungam, un tas pieskaitīja to viņam par taisnīgumu.

86 Un tā, šie abi vīri runāja par ticību: Pāvils taisnoja Ābrahāmu ar to, ko Dievs redzēja Ābrahāmā; bet Jēkabs taisnoja Ābrahāmu ar to, ko *cilvēki* redzēja Ābrahāmā.

87 Redziet, lūk, Jēkabs teica: “Viņš tika taisnots ar saviem darbiem.”

88 Pāvils teica: “Viņš tika taisnots ticībā.”

89 Bet, redziet, Ābrahāms ticēja Dievam, lūk, ko viņā redzēja Dievs; viņš tam ticēja. Bet tad, kad viņš sāka rīkoties tā, it kā tas jau būtu noticis, lūk, ko viņā redzēja *cilvēki*.

90 Un tieši tāpat ir arī ar mums, jo mūsu darbi izpauž to, kāda ir mūsu ticība. Bet, ja mēs baidāmies rīkoties saskaņā ar to, kam mēs ticam, tad mēs tam neticam. Saprotiet, tev tam ir jātic.

91 Ābrahāma darbi pauda viņa ticību Dieva apsoliņumam. Un tā, Ābrahāms, atcerieties, viņš bija deviņdesmit gadus vecs...tas ir, simts gadus vecs, un Sāra bija deviņdesmit gadus veca. Un viņi bija krietni novecojuši, bērnu dzemdēšanas laiks bija beidzies jau pirms daudziem, daudziem gadiem. Un viņi bija dzīvojuši kopā kā vīrs un sieva kopš savas jaunības, un viņiem nebija bērnu. Un tomēr Dievs pateica viņam, kad viņam bija septiņdesmit pieci gadi un Sārai sešdesmit pieci: “Tev būs bērns.” Un viņš noticeja Dieva apsoliņumam. Viņš tam noticeja. Lūk, saprotiet, viņš visu šim bērnam sagatavoja. Saprotiet, tieši to redzēja Dievs, kad viņš noticeja Dievam; bet *cilvēki*

redzēja, ko viņš darīja, izpaužot to, kam viņš ticēja. (Un tas pats darbojas arī šovakar, tāpat tas ir ar mums.) Tas viņam tika atklāts. Redziet, tas viņam tika atklāts, tādēļ viņš tam šādi ticēja un rīkojās tā, it kā tas jau būtu noticis.

92 Un tā, šeit tikai uz brītiņu apstāsimies. Dažreiz mēs to saprotam nepareizi. Cilvēki kļūst emocionāli, un viņi cenšas rīkoties, vadoties no emocijām. Tas nedarbosies.

93 Lūk, es tāpat kā brālis Gerholcers šeit, mēs...mēs esam veci vīri, un mēs esam tajā jau ilgu laiku, un mēs esam redzējuši gan plusus, gan mīnusos un visu pārējo. Un lūgušies par slimajiem pa visu pasauli un redzējuši cilvēku vilšanos, un redzējuši, kā no visām pusēm skan "Aleluja". Tad mēs no tā visa mācāmies. Un tā, kad mēs sākām to sludināt kā puikas, brāli Gerholtcer, līdzīgi kā tad, kad tu sāc peldēt. Sākumā, ziniet, mēdza būt tā, ka es gāju ārā un es... Brālis Džeks, brālis Brauns vadāja mani pa ielu, vakaru pēc vakara, cenšoties, lai es atgūstos. Es stāvēju tur kā bērniņš, šlakstīju ūdeni, redzēju vīzijas, ziniet. Un es vienkārši stāvēju tur, līdz brālis Brauns...

94 Es atceros vienu vakaru, es nekad to neaizmirsīšu, tur Sanhosē vai kaut kur. Viņš atnāca mani pamodināt, es nebiju gulējis vairākas dienas, un es nezināju, ka runāju ar to vīru, bet teica, ka es viņam pateicu, sāku raudāt, teicu: "Es dodos mājās." Saprotat?

95 "Nu," viņš teica, "tu nevari doties mājās. Tur lejā notiek sanāksme."

96 Es teicu: "Labi, es būšu gatavs pēc pāris minūtēm doties mājās." Redziet, vienkārši neaptvēru, teju vai sevi nekontrolēju. Redziet, toreiz es biju zēns.

97 Tāpat kā tu mācies peldēt, ziniet, tu šlakstini ūdeni un tiec pāri baseinam, un "uh, uh, uh, es to paveicu!" Lūk, kad tu iemācies peldēt, vēzieni ir daudz mierīgāki, un tas tevi tik ļoti nenogurdina. Saprotiet, tā tas ir, tu mācies, kā to darīt; un kā taupīt spēkus un padarīt to labāku, un tas kļūst daudz vieglāk. Saprotiet?

98 Mazs zēns, kurš nekad nav staigājis, ja viņš mēģinās iet pa šo eju starp soliem, viņš nokritīs duci reižu un būs pavisam noguris, pirms viņš tur nonāks. Bet ikviens, kurš prot staigāt, kāds sportists, ies pa to eju un pat nepamanīs, ka viņš to dara. Nu, sākumā viņš bija tāds, bet tāds viņš ir tagad.

99 Nu, tāpat ir ar sludināšanu par dievišķo dziedināšanu vai jebko citu. Kad tu virzies uz priekšu, tu sāc mācīties. Ja tu nemācies, tad kaut kas nav kārtībā. Saprotiet, tev ir jāmacās, un tev ir jāmacās, kā pieņemt Dievu un ko tas īstenībā nozīmē.

100 Mēs to atļaujam, reizēm sakām: "Nu, tam puisim nebija pietiekami daudz ticības, tas puisis neizdarīja *to* un *šito*." Tur ir kāds iemesls, ir kāds iemesls. Dažreiz tas ir neizsūdzēts grēks. Jūs varat uzliet galonus eļļas uz cilvēka un kliegt līdz aizsmakumam, tas nekad neizkustinās to ļauno garu. Tieši tā! Tev tajā ir jāatzīstas. Tieši to dara atpazīšana, saka: "Ej un izlabo to, uzrādi to."

101 Bet šādi sanāk ļoti lēni, saprotiet. Un tad tie pārējie kļūst nepacietīgi, un viņi saka: "Ak, par mani pat nepalūgs." Bet tagad mēs gribam atrast veidu, kas...to, kas notiek. Pašu Dievišķās dziedināšanas pamatu.

102 Tātad, dāvana, gluži kā es teicu vakar vakarā, dāvana ir brīnišķīgi, bet jūs nevarat balstīt savu mūžīgo galamērķi uz dāvanām. Jūs nevarat likt akcentu uz otršķirīgo, un dāvana ir kaut kas otršķirīgs. Un sātans var atdarināt jebkuru dāvanu, kas ir Dievam, viņš var uztaisīt kaut ko tieši tādu pašu, saprotiet, precīzi. Tādējādi mums ir jābūt par to nomodā.

103 Kā es reizēm izsakos par skaļo gavilēšanu; es esmu redzējis, ka dēmoni kliedz. Hm-hm. Runāšana mēlēs; es esmu redzējis dēmonus, kas runā mēlēs. Protams, viņš to atdarina. Tas nav īstens, bet tā ir atdarināšana, ziniet, liek tam izskatīties kā kaut kam īstam. Un reizēm cilvēki, kas to neatšķir, uzrāda *to* kā "īstu", kaut arī tas nav īsts.

104 Un tāpat viņi dara ar Dievišķo dziedināšanu. Viņi domā: "Nu, tas ir kāds triks vai kaut kas tāds." Bet tā nav. Tā ir īstena, tīra ticība, ka tas, ko pateica Dievs, ir patiesība. Un tas noenkuro! Un, kad tas noenkurojas, nekas to neizkustinās. Tas tur paliks. Un tāpēc, taupot spēkus...

105 Lūk, *ticība* ir "atklāsme no Dieva". Lūk, *ticība* ir "atklāsme". Tieši pie tā es gribu uz brītiņu

pakavēties. Tā ir atklāsme. Viņš ir atklājis to tev caur Savu žēlastību. Tas nav kaut kas, ko izdarīji tu. Tu pats neesi izstrādājis sevī ticību. Ja tev ir ticība, tā ir iedota tev caur Dieva žēlastību. Un Dievs atklāj to tev, tādējādi ticība ir atklāsme. Un visa Dieva draudze ir būvēta uz atklāsmes.

106 Ne pārāk sen kāds baptistu kalpotājs man pateica, viņš teica: “Es vienkārši nevaru pieņemt atklāsni.”

107 Es teicu: “Tad tu nevari pieņemt Bībeli. Tu nevari pieņemt Kristu, jo Viņš ir Dieva atklāsme. Viņš ir Dievs, atklājies miesā.” Tādējādi visa draudze ir celta uz Dievišķās atklāsmes.

108 Jēzus teica, es domāju, ka tas bija Pēteris...teica, Viņš teica: “Ko cilvēki saka, kas Es, Cilvēka Dēls, esmu?”

109 Viņš sarunājās ar saviem mācekļiem. “Bet daži saka, ka Tu esi Elija vai Mozus, vai viens no praviešiem, Jeremija.”

110 Viņš teica: “Bet ko jūs sakāt?”

111 Viņš sacīja: “Tu esi Kristus, dzīvē Dieva Dēls.”

112 Lūk, Romas katoļu baznīca saka, ka Viņš runāja ar Pēteri: “Uz šīs klints Es celšu Savu draudzi.”

113 Protestanti saka: “Viņš cēla to uz Sevis.”

114 Nu, varbūt viņiem ir taisnība. Bet, manuprāt, tās abas puses kļūdās. Tas bija uz garīgās atklāsmes par to, kas Viņš bija. “Miesa un asinis tev to nav atklājušas, Pēteri. Bet Mans Tēvs, kas ir debesīs, tev to ir atklājis. Un uz šīs klints,” uz atklāsmes par to, kas Viņš ir; uz atklāsmes, ka Viņš ir Vārds, visā kopumā. “Uz šīs klints Es būvēšu Savu draudzi, un elles vārti nevarēs to uzvarēt.” Tas parādīja, ka elles vārti būs pret to.

115 Ābels ticībā, caur atklāsni (tolaik vēl nebija rakstītas Bībeles), Ābels ticībā piensēja Dievam labāku upuri nekā Kains. Ar to Dievs apliecināja, ka “viņš ir taisns”. Kā? Ticībā. Kā? Caur atklāsni! Caur atklāsni Ābels piensēja Dievam labāku upuri, jo viņam bija atklāts, ka tie nebija lauka augļi, bet tās bija asinis.

116 Tieši tāpēc daži cilvēki spēj tam ticēt, bet daži nespēj tam ticēt, daži cenšas izlikties, ka tam tic.

117 Cilvēku auditorijā, kur tiek sasaukta lūgšanu rinda, tu ieraudzīsi dažus... Un tie visi ir labi cilvēki, tā mēs teiksim. Ir tādi, kas ļoti cenšas tam noticēt, cenšas to sevī izstrādāt; daži to vienkārši vispār nespēj izdarīt; bet citiem tas ir tikai caur žēlastību, viņiem tas vienkārši ir dots. Lūk, ir atšķirība. Saprotat? Tas to paveic. Tā ir tā īstā atklāsme, jo ticība ir atklāsme no Dieva. Sākumā tam ir jābūt atklātam.

118 Jēzus to skaidri izteica, kad Viņš pateica: “Neviens nevar nākt pie Manis, ja Mans Tēvs vispirms viņu nepievilks jeb vispirms neatklās viņam Mani.” Jums vajadzētu to izlasīt. Tas ir svētā Jēkaba jeb svētā Jāņa 6:44 un līdz 46. Viņi nezināja, kas Viņš ir. Viņi domāja, ka Viņš ir tikai parasts cilvēks. Viņi domāja, ka Viņš ir tikai, kā šodien domā cilvēki, kaut kāds pravietis. Viņš bija pravietis, Viņš bija parasts Cilvēks, bet tur bija vairāk nekā tas.

119 Tieši tāpat kā vakar vakarā, runājot... Kad jūs saņemsiet to grāmatu [Septiņi draudze periodi–Tulk.], jūs tur to ieraudzīsiet, varbūt mazliet apjūksiet par to, ko es teicu: “Divas dzīvības grāmatas.” Tā ir viena un tā pati grāmata, bet viena no tām ir tava dabiskā dzimšana, otra ir tava garīgā dzimšana. Viena ved pie otras, gluži kā kvieša stiebrs: nu, kad jūs runājat ar mani, jūs runājat ar mani kā ar dzīvu cilvēku. Bet tur ir daļa no manis, tā ir tā persona, kurai ir jāiznīkst. Tā ir tā grāmata, no kuras tiek izņemts tas vārds. Bet tas mūžīgais, tas iepriekšnolemtais, tas izredzētais, tas vārds no turienes nekad nevar tikt aizvākts, jo tas tur ir bijis vienmēr. To nevar aizvākt prom. Jūs to pamanīsiet tajā grāmatā, tādēļ tas ir tāpēc, lai aiztaupītu jums apjukumu. Jūs ieraudzīsiet to šādā veidā, jo es domāju... Brālis Veils, kurš veidoja tur gramatiku, šodien man par to atgādināja. Es teicu: “Tā tas ir.”

120 Baptisti tic, ka ir divas atsevišķas grāmatas. Un no vienas puses, tās ir divas atsevišķas

grāmatas, bet, no otras puses, tās nav divas atsevišķas grāmatas. Es esmu divi atsevišķi cilvēki... Es esmu ķermenis un dvēsele, un gars, trīs atsevišķi cilvēki, bet es esmu...tikai viens padara mani par būtni.

121 Ir tikai viena īstena dzīvības grāmata. Tāpat kā bija viens kvieša dīglis, kas pacēlās augšup cauri stiebram un izgāja cauri vārpiņai un cauri sēnalai, un iegāja kviesī; nogāja visu to ceļu. Jūs sakāt: “Nu, tur guļ kviesis.” Tas nav kviesis, tas ir stiebrs, bet kopā tas ir kviesis. Redziet, tas ir kviesis, jo tas viss ir viens stiebrs, bet kvieši, par kuriem jūs runājat, ir graudi, kas ir to galā. Tie pārējie bija nesējs, tam ir jāiznīkst. Un tieši tāpēc vienā vietā izklausās, ka tavš vārds var tikt izņemts no Jēra dzīvības grāmatas, bet citā vietā, ka to nevar izdarīt. Tā ka, lūk, kas par lietu. Tas viss ir tajā lielajā atklāsmē tur, kas tika darīta zināma to septiņu zīmogu laikā. Kāpēc tas tā ir, ka cilvēki nevar tam noticēt?

122 Jēzus teica, ka: “Neviens nevar atnākt pie Manis, ja Mans Tēvs vispirms viņu nepievilks. Un visi, kurus Tēvs Man devis, atnāks pie Manis.” Neviena cilvēks nevar saprast, kas Viņš ir jeb kā tas ir, ja vien tas jums netiks atklāts caur Dieva atklāsmi. Un tad ticība tam...tu attiecīgi rīkojies. Saprotat? Šeit mēs skaidri redzam, ka Dievs ir atklāts Jēzū, un to redzēs tikai tie, kas bija iepriekšnoteikti to redzēt. Noteikti izlasiet šo Rakstu vietu. Tādā gadījumā es to izlaidīšu, tas ir Jāņa Evaņģēlijs 6:44-46. Es to izlaidu, jo es domāju, ka varbūt mums...varbūt mums nav pietiekami daudz laika, lai izietu tam cauri, jo tas pulkstenis tur augšā vienkārši turpina iet uz priekšu.

123 Un tāpēc mēs... Ievērojiet: “Neviens cilvēks, neviens cilvēks nevar atnākt, ja vien Mans Tēvs viņu vispirms nepievelk. Un visi, ko Tēvs Man ir devis, viņi atnāks.” Viņi to atpazīs. Neviena cits nevar to izdarīt, neviens cits cilvēks, nav nozīmes, cik labs tu esi, kas tu esi, tam ir jābūt tev atklātam. Tad tu redzēsi, kas ir Jēzus Kristus.

124 Un tā, lūk, iepriekšnoteiktais plāns ir skaidri redzams. Tāpat kā jebkura cita sēkla, arī Dieva Vārds ir sēkla, un tam ir vajadzīga iepriekš sagatavota augsne. Ja jūs iesējāt sēklu, vienkārši uzmetot to uz zemes, no tā nebūs nekāda labuma, to uzlasīs putni. Ja jūs iemetat to starp ērkšķiem un dadžiem, tie pavisam drīz to noslāpēs. Tā pateica Jēzus līdzība. Tāpēc vispirms ir jāgatavo augsne. Tāpēc Dievs savā suverēnajā žēlastībā vispirms gatavo sirdi. Viņš gatavoja tevi pirms pasaules radīšanas, lai tu pieņemtu Viņu šajā periodā. Viņš iepriekšzināja tevi caur Savu paredzējumu un iepriekš nolēma tevi mūžīgajai dzīvībai. Viņš zināja tevi, tādēļ Viņš gatavoja tevi.

125 Tieši tāpēc jūs izstreipulojāt no tām visām lietām un iestreipulojāt tajā, kas jums ir šobrīd. Tas bija Dievs, kas ved tevi uz to vietu, kur Viņš bija iepriekš nolēmis tev būt. Tas... Jo, ja...ja šī augsne nav iepriekš sagatavota, tā nevar augt. Tieši tāpēc ticības sēkla, kad tu sludini ticību, redzi Tā Kunga atpazīšanu un redzi, kas notiek, un visas Bībeles dāvanas darbībā, cilvēki sevi uzkurina: “Ak, aleluja, es tam ticu,” un atnāk, bet izrādās vīlušies. Saprotiet, tai augsnei ir jābūt iepriekšnoteiktai. Un jūs zināt, kad tas pieskaras tam.

126 Tāpat kā mans ērglēns vakar vakarā. Viņš zināja, kad viņš izdzirdēja tās ērgļu mātes kļiedzienu, tas tik ļoti atšķīrās no tās vistu kļukstēšanas. Saprotiet, jo viņš bija ērglis kopš tās olas. Nevis... Viņš nekļuva par ērgli tajā brīdī, viņš vienmēr bija ērglis. Un kristietis vienmēr bija! Tieši tāds ir tas iemesls, tā šķiršanās, kad tu šķīries, jo tu tiki tajās lamatās, saprotiet, caur taviem pirmajiem vecākiem, Ādamu un Ievu. Tu kļūsti grēcinieks pēc savas dabas. Tu negribēji tāds būt, bet tagad tu izdzirdēji Evaņģēliju, un “ticība nāk no dzirdēšanas”, atklāsme nāk no dzirdēšanas. Tevī kaut kas ir.

127 Cits cilvēks, kas sēž tev blakus, saka: “Ak, es neticu tām blēņām. Muļķības! Es tam neticu. Tur nekā tāda nav!”

128 Kā viņi darīja Vasarsvētku dienā, viņi smējās un sacīja: “Šie cilvēki ir sadzērušies jaunu vīnu.” Viņi zināja, ka tas bija... Tiem, ar kuriem tas notika, tas bija kaut kas varens. Kāpēc? Tas bija Dievs, kas atklāja Sevi indivīdiem. Kamēr citi smējās, šie priecājās. Tā bija individuāla atklāsme, kas ir ticība; ticība, kas ir atklāta. Ja tā nebūtu ticība, tad viņu tur pat nebūtu. Tā bija ticība.

129 Vienkārši sēklai sākumā ir vajadzīga sagatavota augsne. “Tāpēc visus, kurus Viņš

iepriekšzināja, Viņš aicināja. Visus, kurus Viņš aicināja... Visus, kurus Viņš iepriekšzināja, Viņš iepriekšmolēma.” Ja gribat to izlasīt, Romiešiem 8:28-34 un arī Efeziešiem 1:1-5. Saprotiet, visus, kurus Viņš iepriekšzināja, Viņš aicināja. Visus, kurus Viņš aicināja, Viņš taisnoja. Un visus, kurus Viņš taisnoja, Viņš jau ir pagodinājis. Viss ir pilnīgā kārtībā. Mums tā nešķiet, bet ieskatieties Rakstos. Viss notiek precīzi tā, kā tas ir pateikts Dieva Vārdā. Mēs redzam, ka šis vēstījums šodien tiek noraidīts. Vai tad tas nav tieši tas, kas ir teikts Rakstos, ka viņi to darīs? Protams, visas šīs lietas ir Dieva noteiktas.

130 Ak, tam būtu jāpadara tavu ceļu priecīgu! Tieši tāda ir mūsu šodienas problēma, tik liela atšķirība no tiem senajiem kristiešiem. Kad īstena, patiesa atklāsme, ka Jēzus Kristus ir Imanuēls, mājoja to vīru sirdīs, viņi bija spēcīgi vīri. Bet mums šodien plikšķina pa muguru konfesijas ar: “Ak, es tev saku, viņiem nav nekādas atklāsmes. Nāc uz šejieni.” Tu esi atkarīgs no *viņu* atklāsmes. Ja *viņu* atklāsme nav saskaņā ar Dieva Vārdu, tad tā ir nepareiza, mana vai kāda cita, lūk, kur atnāk atrisinājuma brīdis. Dieva Vārds pasaka, kas ir pareizi un nepareizi!

131 Jebkurai sēklai, protams, ir vajadzīga augsne. “Tāpēc visi, kurus Viņš iepriekšzināja...” Redziet, Viņš jau zināja, kas notiks. Ievērojiet, ka Jēzus vēlreiz teica par sēklu: “Dažas nokrita uz akmeņiem, citas jauktā augsnē.” Redziet, tur, kur ir ērkšķi, dadži un viss pārējais, tā nespēja augt. Bet citas uz labas zemes, labas zemes, labas augsnes, kas bija sagatavota, jau sagatavota.

132 Visi... Cilvēks šeit, viņš ir kā vista, viņš visur meklē, cenzdamies atrast. Viņš uzduras *šim*, un viņš uzduras *tam*, bet pēc kāda laiciņa no debesīm pēkšņi atskan kliedziens. Viņš to uzreiz atpazīst: “Tas ir Dieva Vārds!” Redziet, viņš to zina, jo viņa sirdī ir kaut kas, kas viņam ir pateikts, atklāts viņam par to.

133 Ievērojiet, pravietis Jesaja teica: “Jaunava taps grūta.” Kāds dīvains izteiciens. Kā cilvēks ar veselu saprātu varētu ko tādu pateikt? Nekad agrāk jaunava nebija tapusi grūta. “Jaunava taps grūta!” Lūk, viņš neuztraucās, ka viņam tas ir jāsaka, viņš vienkārši to pateica. Kā viņa to izdarīs? Nu, tā nav viņa darīšana! Viņš... Vienkārši saki to, ko Dievs teica, ka Viņš darīs. Dievs viņam to atklāja, parādīja viņam vīziju; atklāja to, un tas bija pareizi.

134 Tieši tas pats Dievs, kurš pateica man, ka tam vīrietim, kuram nevarēja būt tā bērna, tas ir, meitenes, piedzims tā mazulīte. Tāpat kā ar citiem un visu pārējo, cik dīvaini tas izklausās, kad ārsts saka: “Tas nevar notikt!”

135 Bet, kad Dievs saka: “Tas notiks,” tas ir atkarīgs no tā, kāds vārds tajā iekrīt. Atcerieties, tas pravietis tur stāvēja, un iznāca Viņa Vārds.

136 Kā Dievs 1. Mozus grāmatā, Viņš teica: “Lai top gaisma! Lai top *tas*. Lai top *šitas*.” Radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš radīja tos, vīrieti un sievieti, un uz zemes vēl nekā nebija. Pēc tam 1. Mozus grāmatas 2. nodaļā mēs ieraugām, lūk, Viņš radīja cilvēku pēc Sava tēla. Pēc pārējās radīšanas nebija neviena cilvēka, kas apstrādātu zemi. Kas tas bija? Tie bija Viņa Vārdi, Viņš tos runāja. Un, kad Viņš runāja, Viņš teica: “Lai top gaisma.” Varbūt pēc tam gaismas nebija vēl astoņus simtus gadu, varbūt nebija nekādas gaismas, bet Viņš to bija pateicis! Un, tā kā Viņš pateica to: “Lai top palma. Lai top ozols. Lai top *tas*,” šīs sēklas veidojās tur zem tā ūdens. Tā tas ir. Un īstajā periodā, īstajā laikā, savā laikā tas notika! Tas nevar izgāzties, tas ir Dieva Vārds. Tas vienkārši nevar ciest neveiksmi. Tas ir ticis izteikts.

137 Un tā, reiz Dievs runāja ar cilvēku aci pret aci. Bet Mozus laikā, kad nonāca tā uguns, viņi sacīja: “Lai Dievs...lai runā Mozus, nevis Dievs, mēs varam iet bojā.”

138 Tāpēc Viņš sacīja: “Es ar viņiem vairs šādi nerunāšu. Es celšu viņiem pravieti.” Tieši tāda vienmēr ir bijusi Dieva sistēma.

139 Un tā, tur stāv pravietis; lūk, viņš ir saņēmis iedvesmu; viņš nedomā par savu intelektu: “Nu, brītiņu uzgaidiet. Ja es to pateikšu, nu, ziniet, cilvēki domās, ka es esmu traks.” Redziet, tas ir viņa intelekts; lūk, kad viņš klausās sātānā tieši tā, kā to izdarīja Ieva.

140 Un kamēr vien ārsts saka, ka: “Tu nedzīvosi. Tu nevari izveseļoties. Tu nevari *to* vai *šito*,” kamēr vien tu tajā klausīsies, tā sēkla nekad neiekritīs tāda veida augsnē un neko labu neizdarīs. Tā

nevar. Bet, kad kaut kas to visu norauj nost, un tā iekrīt tajā sagatavotajā augsnē, nekas nespēs to izraut.

141 Lūk, nav svarīgi, cik daudz laika aizies, tas notiks. Un tā, Viņš teica: “Jaunava taps grūta.” Vai jūs zinājāt, ka pagāja astoņi simti gadu, līdz tas notika? Dievs iepriekšzināja to sievieti, kas viņa būs, kāds būs viņas vārds, kur tā sēkla iekritīs. Vai jūs tam ticat? Protams, ka Viņš izdarīja! Un no burtiskas dzemdes atnāca tas lielais brīnums. Dievs zināja to, Viņš vienkārši atklāja to savam pravietim, kurš bija uzticīgs un izteica to Vārdu. Pat nedomādams par to, kas tas ir, viņš to vienkārši pateica. Viņš vispār nemēģināja to izspriest.

142 Ja tu mēģini to izspriest... Kā būtu, ja šis vīrietis, šī sieviete vai šis vīrietis, kas sēž šeit, vai jebkurš cits mēģinātu paspriest: “Nu, visus šos gadus es esmu bijis kropls. Ārsts saka, ka nav nekādas iespējas.” Nu, cik nu viņš zina, varbūt tādas nav, un tā ir taisnība.

143 Bet, ja kaut kas varētu izraut tās nezāles, ja Dievs caur Savu žēlastību, nevis sludinātājs, nevis kāds cits, bet Dievs var ielikt tavā sirdī atklāsmi, ka: “Es būšu vesels,” tad pilnīgi nekas nenoturēs tevi uz vietas. Nekas nespēs tevi aizturēt, tu būsi vesels! Bet, kamēr tas nenotiks, tu sēdēsi tieši tur, kur pēc ārsta vārdiem tu sēdēsi; kamēr tas nenotiks. Tam ir jābūt atklātam. Tā ir Dieva žēlastība, kas to atklāj.

144 Un tā, ievērojiet, Dievs zināja to sievieti, pie kuras tas atnāks. Paskatieties uz Jesaju, tur nebija nekādu jautājumu. Jesaja neteica: “Brītiņu uzgaidi, Kungs! Lai... Tikai brītiņu uzgaidi. Ko Tu man pateici? Kaut kāda jaunava taps grūta? Ak, nu, pagaidi, Tēvs, nekas tāds vēl nekad nav noticis.”

145 Viņš nevilcinājās, viņš vienkārši pateica: “Jaunava taps grūta!” Pareizi.

146 Paskatieties uz Mariju: “Paga, paga, Kungs, brītiņu uzgaidi. Tu zini, ka es...es neesmu atzinusi vīrieti. Tas nav iespējams! Nekas tāds nekad nav noticis. Ak, ak, nē, nekas tāds nekad nav noticis. Kā gan man būs tas bērns? Es neesmu atzinusi nevienu vīrieti, tāpēc tas nevar notikt! Eh, eņģeli, tu vienkārši kļūdieš. Man ir optiska ilūzija. Zini, mana draudze saka, ka tie laiki ir beigušies.” Nē! Tas nekad nebūtu iekritis šādā vietā. Marija to neapšaubīja.

147 Viņa teica: “Kā tas var būt? Es nevienu vīra nezinu.”

148 Viņš teica: “Svētais Gars tevi apēnos. Lūk, kā tas notiks.”

149 Viņa sacīja: “Redzi, Tā Kunga kalpone!” Nekādu jautājumu!

150 Redziet, Jesaja, kad Dievs caur domu (atklāsmi) izveidoja Vārdu Jesajas sirdī, tas iekrita pareizā augsnē, tas bija pravietis. Šim pravietim nerūpēja nekāda cilvēciskā gudrība. Viņam nerūpēja nevienu cilvēka intelekts. Viņu neuztrauca nevienu personība. Viņš bija Dievam veltīts kanāls, un Dievs runāja, un viņš runāja. Tas arī viss. Vai nu tas ievainoja vai nē; vai nu tas izklausījās ārpriekš, vai neizklausījās ārpriekš; viņam bija vienalga. Tas bija Dievs, nevis cilvēks.

151 Un, kad šis Vārds izgāja, tas jau kļuva par sēklu, tai kaut kur ir jānokrīt. Ja to pateica Dievs, tad noteikti kaut kur ir jābūt dzemdei, kurā tam ir jāiekrīt. Tieši tā, kā Viņš teica: “Viss ir iespējams tiem, kas tic. Ja tu sacīsi šim kalnam: 'Kusties,' un nešaubīsies savā sirdī, tu saņemsi to, ko tu pateici.” Saprotiet, kaut kur ir jābūt tam, kas ir pareizs!

152 Ievērojiet! Un tā, mēs redzam, ka Jesaja to šeit izteica.

153 Jaunava Marija, tiklīdz kā... Zeme jau bija sagatavota. Viņa bija jaunava. Viņa nebija “skraidījusi ar vīriešiem”. Augsne jau bija sagatavota jeb iepriekšnoņemta caur Dieva paredzējumu.

154 Pat bija teikts: “Viņa ir jaunava.” Dievs jau toreiz zināja, kāds būs viņas vārds. Jo viņas vārds bija dzīvības grāmatā debesīs.

155 Tad tas tika apstiprināts. Tad cilvēki (tas bija cilvēkiem) redzēja tā izpausmi caur darbiem, kad tas jau bija piepildīts. Tagad mēs skatāmies atpakaļ un sakām: “Protams, ka tas tika izdarīts,” jo mēs redzam darbus, kas bija izdarīti.

156 Noasa darbi izpauda cilvēkiem, kāda bija viņa ticība Dieva apsolījumam. Lūk, Dievs satikās

ar Noasu un Viņš sacīja: “Noa, būs lietus. Es iznīcināšu visu zemi ar ūdeni.” Un tā, vēl nekad nebija bijis, tas bija neiespējami. Nu, Noasam bija... Teica: “Sagatavo šķirstu pēc tiem izmēriem, ko Es tev pateikšu.” Un viņš bija galdnieks, un viņš ķērās pie darba, un paņēma savu tēšamo cirvi un visu pārējo, lai sagrieztu dēļus un sataisītu to visu no akācijas koka, un piesūcināja to ar darvu tieši tā, kā Viņš teica. Un vai varat iedomāties, ko cilvēki domāja par šo vīru?

157 Viņi teica: “Tas vīrs patiesībā ir traks, jo viņš teica, ka nāks ūdens no debesīm, bet tur augšā taču nav ūdens.” Bet, saprotiet, Noa par to nedomāja. Viņa darbi pauda cilvēkiem to, kāda bija viņa ticība un ko Dievs teica, kas notiks.

158 Tieši tāpēc īstens kristietis nošķiras no visa, izņemot Dieva Vārdu, nav svarīgi, ko domā cilvēki, ko saka kāds cits. Viņš ir nošķirts, jo... Viņš to ne tikai saka; ja nē, tad nebūs ilgi jāgaida, kad viņa darbi kļūs zināmi. Viņš atkāpsies un aizslīdēs *šajā* virzienā un pievienosies *šiem* un *tiem*. Un sāks... Viņš parādīs, kas viņš ir. Bet, ja viņš ir īstens, ja viņā ir nostiprināts Dieva Vārds, tad tas nesīs pēc savas kārtas, jūs redzēsiet, ka tas cilvēks gatavojas tai varenajai stundai. Saprotiet, tieši tā darīja Noa.

159 Mozus ar nūju rokā atnāca, lai aizvestu tos ļaudis no faraona. Nu, vai jūs varat iedomāties, ka Mozus... Bībelē ir teikts, ka viņš bija apmācīts visā ēģiptiešu gudrībā. Viņš bija gudrs, viņš varēja mācīt viņu intelektuālās lietas. Viņš bija apmācīts visā viņu gudrībā. Viņam nebija jāpildinveido sava izglītība. Nu, vienkārši aizdomājieties par šādu vīru tur tuksnesī, ar visu to izglītību, un tad viņam parādās Dievs un saka: “Mozu, paņem rokā šo nūju un ej tur uz Ēģipti, un izved Manus bērnus ar šo rīksti, kas ir tavā rokā. Vienkārši izdauzi tur visu ar šo rīksti.”

160 Un tā, kā būtu, ja Mozus būtu teicis: “Ser, vienu brītiņu, es biju domājis, ka es runāju ar saprātīgu Būtni, ar šo lielo “ES ESMU”, kā Tu pats par Sevi teici. Nu, kā tad tas ir iespējams, ka es paņēmu šo mazo, līko nūjiņu, kas ir manā rokā, un sakautu ar šķēpiem bruņotu miljona vīru armiju, kareivjus? Un es neesmu karotājs, es esmu gans. Kā es vispār varu to izdarīt?”

161 Tur nebija nekādu jautājumu! Kāpēc? Kāpēc? Tā augsne viņa sirdī! Viņš bija iepriekšnolemts cilvēks. “Dāvanas un aicinājumi ir neatceļami.” Dievs bija pateicis Ābrahāmam, ka Viņš to darīs, un tur bija tā sagatavotā augsne.

162 Un Mozus paņēma šo nūju un devās uz turieni, un izveda to tautu no tautas. Kad viņš atnāca ar nūju rokā un sacīja faraonam: “Ļauj viņiem iet,” faraons redzēja Mozū darbus, ka viņam bija ticība tam, ko viņš grasījās darīt jeb mēģināja darīt. Viņam bija ticība Dieva apsolījumam, kurš bija devis apsolījumu; viņš devās uz turieni, lai to izdarītu. Neviens cits cilvēks nebūtu to darījis, un neviens cits cilvēks nebūtu varējis to izdarīt; viņš bija nozīmēts to darīt. Dievs jau iepriekš bija pateicis Ābrahāmam, ka tieši tas notiks. Un, kad apsolījuma laiks pietuvojās, piedzima kāds zēns, skaists bērniņš. Un vecāki, Amrāms un Johebeda, nebaidījās no ķēniņa pavēlēm. Redziet, tur kaut kas bija, tā augsne jau bija sagatavota.

163 Ak, Dievs, es ceru, ka šovakar es runāju sagatavotai augsnei! Ja sēkla nokritīs īstajā vietā, un būs... Ja nē, tad tas nenotiks.

164 Tā ir tā pati lieta. “Nu,” jūs teiksiet, “Brāli Branham, tas it kā atņem to mums.” Ja tas ir tā, tad tas atņem arī kristietību. Saprotiet, jūs varat atdarināt jebko. Bet, ja...ja tas patiešām iekrīt iekšā, ja Dieva Vārds iekrīt pareizajā augsnē, tas nesīs pēc savas kārtas. Tam tas ir jādara, jo tā ir sēkla.

165 Noass... Mozus, viņa darbi pauda ticību Dieva apsolījumam, kuram viņš ticēja. Faraons, tas cilvēks, varēja redzēt, kas ir...nevis... Viņš neredzēja, kā Mozus to izdarīs, bet viņš zināja, ka Mozus tic tam, ko viņš saka, citādi viņš nebūtu stāvējis tur pilī ar nūju rokā. Sacīja: “Ar šo nūju es viņus izvedīšu no šejienes.” Vecs vīrs, astoņdesmit gadus vecs, nevis kāds atlēts; vecs vīrs ar sakumpušiem pleciem, un viņa bārda nokarājās varbūt līdz jostasvietai; sirmi mati, ja viņam tādi vispār bija. Un tur, ar šo nūju rokā, viņš saka: “Es viņus izvedīšu, ļauj cilvēkiem iet, TĀ SAKA TAS KUNGS. Un, ja tu to nedarīsi, Dievs tevi sodīs!” Āmen. Kāpēc? Tas ir, saprotiet... Vai tad viņš baidījās? Nu, viena parasta bulta, viens šķēps, jebkas būtu to izbeidzis. Viņš bija bezbailīgs! Viņš precīzi zināja, uz kā viņš stāv; teica: “Dievs tevi satrieks, faraon!” Tieši tā.

166 Jo Dievs bija viņam pateicis: “Tu atkal atnāksi pie šī kalna,” un viņš zināja, ka viņš tur nonāks.

167 Aleluja! Arī mēs zinām, kur mēs nonāksim šī ceļojuma beigās. Dievs ir apsolijs! Aiz šīs upes ir zeme. Esiet bezbailīgi savā liecībā. Āmen. Ja tev tas ir atklāts, tu esi bezbailīgs. Tev ir vienalga, vai visa pasaule...ko viņi saka; tu esi bezbailīgs. Kad tev tas ir atklāts, ka “tā ir patiesība, kas nāk no Dieva” tad tu būsi bezbailīgs. Ja tā nav, tad tu nevari būt.

168 Dāvids ar gana lingu izpauda visai izraēliešu armijai to ticību, kas viņam bija uz viņu Dievu. Lūk, tur otrā pusē atradās Goliāts, un viņš tur stāvēja un lielījās. Daudzas reizes lielāks par Dāvidu, viņam bija četrpadsmit collas gari pirksti. Un viņš bija milzīgs, liels vīrs, filistiešu milzis. Un tad tur bija Dāvids, pats mazākais, viņš pat bija pārāk mazs, lai būtu armijā; pārāk liels sīkulis, viņi nevarēja viņu izmantot. Tāpēc tur armijā bija viņa brāļi. Un, tāpat, Goliāts plātījās.

169 Bet Dāvids (un tā, atcerieties, Dāvidam tas bija atklāts), viņš domāja: “Šeit ir dzīvā Dieva armija, kas stāv savā zemē, bet tur ir lielīgs neapgraizīts filistietis.” Šovakar mēs viņu nosauksim par “vēzi”, nosauksim viņu par “paralīzi”.

170 Nu, Dāvids nebija viņam ne tuvu līdzvērtīgs, ne ar kādiem ieročiem; viņš nebija līdzvērtīgs. Tā vīra plecu platums bija varbūt desmit, divpadsmit pēdas; viņš bija varbūt četrpadsmit, piecpadsmit pēdas garš. Šķēps, kas bija kā audēja adata, droši vien bija divdesmit pēdas garš, tā asmens garums bija varbūt četras pēdas.

171 Un mazais Dāvids stāvēja tur ar nelielu ādas gabalu, kazas vai aitas ādu, kas bija sasieta ar divām virvītēm. Bet tas viņam bija *atklāts*! Viņam pieskārs atklāsme! Āmen! Viņš sacīja: “Dievs, kas izglāba mani no lāča ķepām, kas izglāba mani no lauvas ķepām, vēl jo vairāk Viņš nodos manās rokās šo neapgraizīto filistieti!”

172 Viņa brāļi bija daudz spējīgāki to izdarīt. Sauls, par galvas un plecu tiesu garāks par savu armiju. Bet, redziet, viņiem tas nebija atklāts. Āmen. Te nu tas ir: viņi ticēja, ka ir iespējams to izdarīt, viņi ticēja, ka Dievs var to izdarīt, bet viņiem tas nebija atklāts; taču Dāvidam tas bija atklāts. Un tā, lūk, kur ir tā atšķirība, tieši šeit. Ja tev ir absolūti atklāts, ka Dievs tevi dziedinās, tad tu...tu to saņemi. [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] Tu saņemi... Man ir vienalga, kas tev kait, kāds ir pārsvars, tā var būt sliktāka situācija nekā Dāvidam un Goliātam. Bet, ja tev tas ir atklāts!

173 Un ievērojiet, kad tas bija atklāts, Dāvids kļuva bezbailīgs. Viņš sacīja: “Šodien es nocirtīšu tev galvu!” Āmen! Tas ir mūsu Dievs. Caur žēlastību, tajā kritiskajā brīdī, kad bija jāpieņem lēmums, tas pats Dievs, kas tajā dienā bija devis žēlastību un iemetis ticības sēklu tajā sakņupušajā puīselī, tā bija viņa sirdī; tas pats Dievs šajā kritiskajā brīdī varētu uzcelt šo sievieti no ratiņkrēsla; *to* vīrieti, *šo* te sievieti, to bērnu...?... Kad tev ir atklāts tas mazais ticības graudiņš, tad man vairs nerūp, cik laika tam vajadzēs.

174 Un tā, ievērojiet, tas milzis tajā otrā pusē tam neticēja; tāpat neticēs arī vēzis. Viņš smējās, viņš sacīja: “Vai tad es esmu suns? Jūs sūtāt šurp to bērnu, lai cīnītos ar mani?” Sacīja: “Es pacelšu tevi augšā uz sava šķēpa gala un izbarošu tavu miesu putniem.” Nu, viņam bija visas...viss bija viņa pusē.

175 Bet, redziet, Dāvidu tas ne mazākajā mērā neietekmēja. Kāpēc? Tas bija viņam atklāts. Viņam bija ticība tam, ko viņš darīja. Viņš zināja, ka viņš to izdarīs. Un viņš to izdarīja, jo tas tika viņam atklāts, un viņš zināja, uz kā viņš stāv.

176 Un, ja Dievs šovakar pateiktu to dziļi tavā sirdī, sacītu: “Tu nepaliksi uz tās gultas. Tu vairs nesēdēsi tajā krēslā. Tu būsi vesels,” tad nekas vairs nemainītu tavas domas par to.

177 Bet, kamēr tas nav noticis, visi pasaules sludinātāji varētu lūgt... Es nesaku, ka tas tev nepalīdzēs; tas palīdzēs, tas tevi iedrošinās. Bet kamēr tā ticība... Saprotyet, tas dziedināšanas spēks ir tevī. Tas nenāk no sludinātāja. Tas atnāk pie tevis caur atklāsmi, caur ticību. “Ne ar spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu,” saka Tas Kungs. “Mans Gars atklāj to tev caur žēlastību.” Un it nekas nevar to atņemt. Caur ticību, atklāsmi! Tāpat, Dāvids, pierādot savus darbus...

178 Nu, daži no viņiem sacīja: “Es zinu, ka tu esi nekaunīgs.” Viņa brālis sacīja: “Tu atnāci šurp,

lai redzētu kauju. Nu, taisies atpakaļ uz turieni, kur ir tās aitas.”

179 Viņš sacīja: “Ļaujiet man runāt ar ģenerāli Saulu.” Saprotat?

180 Un Sauls sacīja: “Klau, dēls, es apbrīnoju tavu drosmi, bet, saproti, tu esi tikai jaunietis. Bet viņš ir karotājs jau no jaunības, tu viņam neesi nekāds līdzinieks.”

181 Viņš sacīja: “Es ganīju sava tēva aitas...” Viņš varēja to uz kaut kā balstīt! Āmen. Ak, brāli! Vai tad tas Dievs, kas izglāba tavu dvēseli, vai tad Viņš nevar dziedināt tavu ķermeni? Tas ir tieši tāpat atklāts tev, ka Viņš ir tavs Dziedinātājs, kā Viņš ir tavs Glābējs. Saprotat? Bet sākumā tam ir jābūt atklātam, lūk, kur ir tā atšķirība. Viņam bija kaut kas, uz kā balstīt savu ticību.

182 Sacīja: “Nu, tas nekad agrāk nav noticis.”

183 Bet teica: “Tas pats Dievs, kas izglāba mani no lauvas ķepām, izglābs mani no šī neapgraizītā filistieša.”

“Kā tu zini, Dāvid?”

“Es tam ticu.”

“Kāpēc?”

“Man tas ir atklāts.” Un viņš pateica...

184 Viņš zināja, par ko viņš runā. Jo, kad tas milzis teica: “Es izbarošu tevi putniem,” viņš sacīja: “Es nocirtīšu tev galvu.” Lūk, kur ir tā atšķirība, saprotiet. Un viņš to izdarīja!

185 Kādu dienu Samsonu negaidīti pārsteidza prērijā, un viņam virsū metās tūkstots filistiešu. Viņš paskatījās lejup, un tur bija miris mūlis, un viņš paņēma to veco žokli, žokļa kaulu, pilnīgi izkaltušu, un viņš metās virsū tiem filistiešiem, sizdams viņiem pa galvu ar to veco, sauso mūļa žokli, un, cik nu man zināms, no tā neizkrita pat neviens zobs. Un tās filistiešu ķiveres bija droši vien kādu collu biezas (jo tajos laikos viņi sita viens otru ar kaujas vālēm), lai pasargātu cilvēku no sitiena pa galvu. Bet viņš paņēma to mūļa žokļa kaulu un nosita tūkstots filistiešu, un tas žokļa kauls pat nesalūza. Viņš vienkārši turpināja tos šādi dauzīt, tiem nākot un nākot klāt. Tā ka pārējie aizbēga kalnos, ziniet, viņi bēga prom no viņa. Kāpēc? Viņš tam ticēja. Reizēm... Protams.

186 Tagad es gribu jums kaut ko pateikt. Rīkojieties, kad ir šī pulsācija, tas pamudinājuma brīdis, kā darīja Jozua, Marija Magdalēna, viņi visi. Tieši tas brīdis, kad kaut kas tev ir atklāts, satver to! Turies pie tā, pie tā pamudinājuma brīža.

187 Jā, tas bija viņam atklāts. Viņš devās pretī šiem tūkstots filistiešiem. Nu, ko jūs domājat, kad tie filistieši teica: “Nu, paskat, kas tur nāk, tas knēvelis, vispār tikai četrarpus pēdas garš, un viņam tur nokarājas septiņas cirtas uz muguras, kā kaut kāds memmesdēliņš, redziet; viņš tur nāk ar mūļa žokli. Bet paskatieties uz mums, kāda varena armija mēs esam! Vai tad tas nav smieklīgi?” Bet ko viņš darīja? Viņš izpauda tiem filistiešiem to, ko viņam bija atklājis Dievs. Viņš satvēra to žokļa kaulu un metās uz priekšu, jo to viņa rokā bija ielicis Viņš; to viņa rokā ielika Viņš, lūk, kā viņš ticēja, ka viņš var to izdarīt! Un to darīdams, viņš izpauda tiem filistiešiem to, ko Dievs viņa sirdī bija ielicis darīt.

188 Jānis Kristītājs izpauda savu ticību caur saviem darbiem un kad viņš sacīja: “Starp jums tagad stāv Kāds.” Vienkārši aizdomājieties par to. Svētā Jāņa, man šeit ir tā Rakstu vieta, svētā Jāņa 1:26, redziet. Viņš teica...

189 Viņi sacīja: “Vai tu saki, ka Mesija nāk? Nu,” sacīja, “cilvēk, kas tev kait? Mēs esam gaidījuši Viņu četrus tūkstošus gadu.”

190 Viņš teica: “Šobrīd Viņš stāv jūsu vidū.” Aleluja! Tāpat Viņš stāv arī šovakar! Hm-hm.

191 Viņš izpauda savu ticību caur savu atklāsmi, jo viņam bija atklāts, ka...viņš zināja, ka viņš kristīs Mesiju. Viņš bija trīsdesmit gadus vecs vīrs. Viņš zināja, ka Viņam ir jābūt kaut kur tur; viņš nebija zinājis, kas Viņš ir, bet tur nu Viņš stāvēja viņu vidū. Viņš sacīja: “Tagad jūsu vidū stāv Kāds, kuru jūs nepazīstat, un es neesmu cienīgs Viņam kurpju siksnas atraisīt, bet Viņš kristīs jūs ar Svēto Garu. Un šobrīd Viņš ir tepat jūsu vidū.” Viņš izpauda to, savu ticību, jo viņš zināja, ka viņa laikā

viņam būs jāredz un jākristī Dieva Mesija. Tā ka jūs redzat, tie cilvēki varēja redzēt viņā to izpausmi pēc tā, kā viņš sludināja un kā viņš izturējās, tas izpauda to, ka viņam bija patiesa atklāsme no Dieva.

192 Un tā, lai pierādītu, ka tā ir taisnība, tur no pūļa iznāca Mesija, parasts, jauns vīrietis, nākdams no turienes, ģērbies tāpat kā pārējie. Jānis sacīja: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.”

193 “Kā tu Viņu pazīsti?”

194 Viņš sacīja: “Tas, kurš sacīja man tuksnesī: ‘Uz kura tu ieraudzīsi Garu nolaižamies, tas ir Tas, kas kristīs ar Svēto Garu.’”

195 Redziet, viņš atpazīna Viņu, jo bija paredzēta zīme par to laiku. (Vai jūs to uztverat?) Jānis aptuveni zināja to stundu, jo viņš bija pravielis. Viņam tas bija atklāts, tāpēc viņš zināja, kas tas notiks aptuveni tajā laikā, ka viņš redzēs zīmi. Un, kad viņš ieraudzīja to zīmi, viņš teica: “Viņš stāv jūsu vidū.” Viņš zināja, ka tas ir tur.

196 Ak, es redzu zīmi, ka ir pienācis beigu laiks. Es redzu tās lietas, kas ir apsolītas, jo šis beigu laika Vēstījums piepildās (atklājas) tieši tā, kā ir teikts Rakstos. Un es zinu, ka tas laiks ir tuvu! Es saku to bez vilcināšanās. Es ticu, ka tas ir pavisam tuvu, jo es redzu tās zīmes, par kurām Viņš teica, ka tās notiks tieši pirms tā laika. Tas *jau* ir gatavs notikt.

197 Jānis izpauda savu ticību tam, ko Dievs bija viņam atklājis. Tādējādi darbi ir ticības apliecinājums. Kad viņi redzēs, ka tu rīkojies kā dziedināts cilvēks, tad viņi zinās, ka tev ir ticība, ka tu esi dziedināts.

198 Ko saka liecība? Lūk, ko tā saka: “Tagad man tas ir, jo es esmu saņēmis Dieva apsolījumu. Šobrīd tas darbojas manī. Es gatavojos, ka tas notiks.” Hm-hm. Redziet, tieši to dara jūsu...jūsu darbi. Nu, protams!

199 Lūk, pirms kāda laika, pirms mana pēdējā ceļojuma uz Āfriku (es nesen tur biju, šopavasār, bet iepriekšējā ceļojumā) tur bija kāds mazulis, kuram bija kroplas pēdas, un viena pēda...kāja bija īsāka par otru. Viņš nekad mūžā nebija valkājis apavus. Ak, tās bija tik briesmīgi deformētas. Un tajā vakarā es palūdzu par to mazuli, viņi bija skatījušies un redzējuši, kā tādas lietas notiek, viņi lūdza par to mazuli. Un nākamajā rītā es devos uz turieni, gāju garām kādam apavu veikalam. Un es iegāju tur iekšā, un tur bija tas vīrietis, viņš pirka tam bērniņam kurpju pāri nēsāšanai. Viņš ticēja tam! Hm-hm.

200 Tāpat kā šis vīrs šeit, kurš ticēja, ka Dievs iedos viņam to bērnu. Protams, viņš ticēja, ka tas notiks, viņš tam gatavojās. “Es gatavojos.” Lai gan vēl nebija redzami nekādi fiziski rezultāti, taču tam nebija nekādas nozīmes. Viņš ticēja tam tāpat kā Ābrahāms, “sauca visu, kas bija pretrunā tam, par neesošu”. Lūk!

201 Tādējādi, ja tavs intelekts saka tev... Ak, lūk, kur ir tas asumiņš! Ja tavs intelekts patiešām saka tev, ka: “Tā ir patiesība, Dievs ir slimību dziedinātājs,” tavs prāts var apliecināt, ka “tā ir patiesība”, taču, ja tavā sirdī nav sagatavotas augsnes (ticības, kurā iekrist), lai to izpaustu, tas nenotiks.

Lai cik...nav svarīgi, cik daudz šis ārējais cilvēks var spriest par to ar Rakstiem un teikt, ka “tas ir pareizi”, tas tomēr nepadara to par pareizu.

202 Cik daudzi ņem lentes? Vai nesen jūs saņēmt manu svētrunu “*Pēdējās dienas svaidītie*”? Vai jūs tam ticējāt? Redziet, tur bija teikts, ka: “Būs antikristi. Antikristi gandrīz pieviltu pat pašus izredzētos, ja būtu iespējams.” Nevar to... Bet nevar, jo tas nav iespējams; viņi ir izredzēti. Saprotat? Labi.

203 Bet Viņš teica: “Svaidītie.” Redziet, “Kristus” nozīmē “svaidītais”, bet šie bija “anti”. Viņi bija svaidīti, bet “anti”, pret Kristu savā mācībā. Lūk, viņi varēja izdarīt visu, ko varēja izdarīt tie pārējie.

204 Un tā, atcerieties, jūs esat ciklā no trīs, bet tu esi viena persona. Tāpat kā Tēvs, Dēls un

Svētais Gars, cikls no trīs, bet viena Persona. Viena un tā paša Dieva trīs atribūti: tēva stāvoklis (kā trīs kalpošanas)...tēva stāvoklis, dēla stāvoklis un Svētais Gars. Un tu esi ķermenis, gars un dvēsele.

205 Tātad, ārējam ķermenim ir piecas ieejas, lai kontaktētos ar tavām zemes mājām: redze, garša, tauste, oža un dzirde. Iekšējam, kas ir gars, tam ir piecas maņas: sirdsapziņa un mīlestība, un tā tālāk. Bet tā iekšienei, dvēselei, ir viena. Tieši tur dzīvo *tu*.

206 Gars var atnākt šeit ārpusē un dot tev svaidījumu izdarīt noteiktas lietas, un tu to darīsi, bet tas nenožīmē, ka tu esi glābts. Aizdomājieties par to. Kajafa pravietoja. Jūda dzina ārā ļaunos garus. Redziet, Gars viņu svaidīja. Tas lietus līst uz taisno un uz netaisno, nezāles var pniecāties kopā ar kviešiem. Bet galvenais ir tas, kas ir tur centrā. Tieši tur jūs varat...intelekts var to pieņemt un teikt: "Ak, protams, tas izskatās labi. Es tam ticu." Tas joprojām nav tas. Tieši tā. Un pat gars var faktiski to apliecināt, bet joprojām tas var būt nepareizi. Jo, ja tā dvēsele nav nākusi no Dieva, tā var darīt visus tos atdarinājumus šeit ārpusē, bet tā nevar būt īsta. Tu vari atdarināt dziedināšanu, tu vari rīkoties, it kā tev tā būtu. Tu vari rīkoties, it kā būtu to saņēmis. Kristieši var rīkoties tā, it kā viņi būtu kristieši, un izturēties un pat darīt to ļoti labi, bet tas nenožīmē, ka viņi ir glābti. Pilnīgi pareizi, saprotiet. Tur var būt Gars, tas īstais, patiesais Gars. Svētais Gars var tevi svaidīt, bet tas joprojām nenožīmē, ka tu esi glābts. Tā ir tā iekšējā dvēsele, kas nekad nemirst, tai ir mūžīgā dzīvība. Tā vienmēr bija mūžīgā dzīvība. Saprotat? Tā nāk no Dieva, tā dodas pie Dieva. Tā ir tā dvēsele.

207 Un tā, ievērojiet, tā tam ir jābūt. Pieci, ti-cī-ba [Angļu valodā "faith"–Tulk.] ārpusē; gars: J-ē-z-u-s; iekšpusē – tu. Saprotat? Lūk, kā es stāvu šeit un skatos uz jums, es nepazīstu nevienu no jums. Gars var mani svaidīt, es joprojām nevienu no jums nepazīstu. Bet, kad sāk darboties tā iekšienes iekšiene, tas ir Dievs.

208 Lūk, kur ārpusē var spriedelēt. Tu paņem cilvēku, saka: "Nu, zini, es zinu, ka man nevajadzētu pārkāpt laulību. Un, zini, turklāt gars saka man, ka man nevajadzētu pārkāpt laulību. Bet, saproti, tur dziļi iekšienē, tur joprojām ir tā lieta." Redziet, tas kaut kādā veidā tur valda, un labāk esi uzmanīgs ar to.

209 Bet, kad tas tiek vadīts no iekšienes, tas kontrolē to visu pārējo. Tas ir tas orientieris. Tas ir tas vadības tornis, iekšienes iekšiene. Dvēsele kontrolē garu, gars kontrolē ķermeni.

210 Tā ka ārējais balsinājums neko nenožīmē. Tie reliģiozie cilvēki tajos laikos, kurus Pāvils sauca par "nobalsinātajām sienām" un tā tālāk, ārēji viņi bija ticīgi itin visā, un viņu vidū bija pravietojumi un viss pārējais, izņemot *iekšienes iekšieni* ("tā dvēsele, kas netic").

211 Tieši tāpēc es saku, ka cilvēki var lēkāt šurpu turpu un runāt mēlēs, cilvēki var skaļi gaviļēt, uzlikt rokas slimajiem un dziedināt slimos, un tā tālāk, ticībā, tur var būt visas šīs lielās lietas caur Garu; bet tomēr būt pazuduši. Svaidītie.

212 Ievērojiet, Jēzus teica: "Tikai ticiet, jo viss ir iespējams tiem, kas tic." Ticība un darbi ir vīrs un sieva, tie darbojas kopā. Vīrs strādā kopā ar sievu, sieva ar vīru; viņi identificē viens otru.

213 Tāpat kā vīrs, kurš saka, ka ir precējies, bet nevar uzrādīt un parādīt, ka viņam ir sieva, jūs apšaubītu viņa apgalvojumus. Hm-hm. Vīrietis saka: "Es esmu precējies."

"Kur ir tava sieva?"

"Ak, nu, es...es par to neko nezinu." Saprotat? Saprotat? Man būtu nedaudz grūti viņam noticēt.

Es saku: "Kur ir tava sieva?"

"Nu, es nezinu." Es...es tam neticētu.

214 Tāpēc, saprotiet, ja tev ir tas, ko tu saki: "Man ir ticība," kā tad tu man parādīsi, ka tev ir ticība? Ar saviem darbiem. Saprotat?

"Es esmu precējies."

"Kā lai es zinu, ka tu esi precējies?"

"Šī ir mana sieva." Saprotat? Lūk, lūdzu.

“Es esmu precējusies, šis ir mans vīrs.”

“Es esmu dziedināts.”

“Kā tu to zini?”

215 “Mani darbi parāda manu ticību.” Saprotat? Saprotat? Lūk, tas, par ko tu runā: tava ticība ir tas, ko tevī redz Dievs, bet tavi darbi ir tas, ko tevī redz citi cilvēki.

216 Lūk, kur ir tā atšķirība starp Pāvilu un Jēkabu, kad viņi skaidro par Ābrahāmu. Viņi it nemaz nav pretrunā viens otram, viņi abi runā par to pašu; par vīru un sievu.

217 Tā ka ticība, kas nerada darbus, ikvienam ir tiesības apšaubīt tavu liecību. Un tā, vai jūs to dzirdat, pirms mēs sākam lūgšanu rindu? Ja tava ticība līdz ar to nerada darbus, tu nevari panākt, lai kāds ticētu, ka tu esi dziedināts. Saka: “Nu, es nezinu.” Saprotat? “Nu, jā, protams, man ir visa ticība pasaulē.” Tev nav. Jo, ja tev ir ticība, tad darbi ir precējušies ar ticību. Tās ir vīrs un sieva, viens identificē to otru.

218 Tikai brītiņu padomāsim par Ābrahāmu. Ābrahāmam bija tā svētā vienotība visā kopumā, saprotiet, viņam bija tas viss kopā. Viņš sauca par neesošu visu, kas bija pretrunā viņa ticībai, un viņš rīkojās pēc tāda paša principa. Es varu iztēloties, ka pēc kādiem divdesmit gadiem kāds atnāk un saka: “Tautu tēvs? Ha! Ābram, tu teici, ka tavs vārds ir Ābrahāms, kas nozīmē 'tautu tēvs'. Cik tieši tev šobrīd ir bērnu, Ābrahām?” Saprotat?

219 Tas viņu it nemaz neizsvārstīja. Bībelē ir teikts: “Viņš neuzņēma Dieva Vārdu ar šaubām un neuzticību.” Viņš tā arī turpināja gatavoties, sagatavodams visus zābacīņus un visas pārējās lietišas; viņš gaidīja, ka viņam būs mazulis. Tas arī viss.

220 Pat Sāra sacīja: “Vai tu zini, kas notiks? Tev būs tas bērns, bet es pateikšu tev, kā mēs to izdarīsim. Lūk, Hagare ir mana kalpone, es iedošu tev viņu.” Jo poligāmija tolaik bija likumīga. “Un viņai piedzims tas bērns, un es paņemšu to bērnu pati.” Bet Ābrahāms tam neticēja. Nē, viņš to nedarītu. Bet Sāra bija iedvesmota to darīt.

221 Tā ka Dievs teica Ābrahāmam: “Dari to un paklausī viņai,” taču Viņš sacīja: “Tomēr tas nav tas, ko Es tev apsolīju. Tas nav tādā veidā, kā Es to apsolīju.”

222 Un tā, skatieties, visu, kas bija pretējs, viņš sauca... Un viņa ķermenis tad bija miris, un tāpat arī Sāras mātes klēpis. Un tā, viņš bija vecs vīrs, simts gadus vecs. Sāra bija deviņdesmit gadus veca. Tagad paskatieties! Sāras mirušais klēpis vai viņa mirušais ķermenis pat netika ņemti vērā.

223 Paklausieties šo:

Jo apsolījums, ka viņš iemantos pasauli, nebija Ābrahāmam vai viņa dzimumam dots caur bauslību, bet caur ticības taisnību.

Jo, ja mantošana būtu caur bauslību...būtu caur bauslību, tad mūsu ticība neko nedod un apsolījums paliek nepildīts.

Jo bauslība rosina dusmas; bet, kur nav bauslības, tur nav arī pārkāpuma.

224 Tagad paklausieties šo.

Kurš pretēji cerībai...

“Pretēji cerībai”, visas cerības bija zudušas! Ak, katru reizi, kad es jūtos nedaudz nomākts, es vērsos pie šīs nodaļas, saprotiet, Romiešiem 4.

(Kā ir rakstīts: Es tevi esmu darījis par tēvu..tautām) Tā Dieva priekšā, kam viņš ir ticējis, kas mirušos dara dzīvus un sauc to, kas vēl nav, tā kā tas jau būtu. (“Dievs tā pateica!” Saprotiet?)

Kurš pret cerību ticēja uz cerību, lai viņš kļūtu par tēvu...tautām, saskaņā ar to, kas bija pateikts: Tāds būs tavs dzimums.

225 Tagad klausieties, 19. pants.

Un viņš nekļuva vājš ticībā, vērodams, ka viņa miesa jau pamirusi, kad viņš bija aptuveni simts gadu vecs, un ka pamiris arī Sāras mātes klēpis.

Dieva apsolījumu viņš neuzņēma ar šaubām un neuzticību, bet bija stiprs ...Dievam godu dodams.

226 Simts gadu vecumā? Skatieties, viņa ķermenis jau miris (viņa vīrišķība), un Sāras mātes klēpis ir miris. Viņš... Tas pat netika ņemts vērā. Kad tas bija viņam atklāts, tas mirušais vairs pat netiek ņemts vērā. Tu esi paralizēts vai kas nu vēl, tas netiek ņemts vērā. Tas invalīdu ratiņkrēsls netiek ņemts vērā. Tas mazais zēns varbūt ir paralizēts, lai kas tur nebūtu (es nezinu), tas netiek ņemts vērā. Pat neapsver to.

227 “Bet ārsts teica, ka viņš nekad no šejienes nepiecelsies. Ārsts teica, ka viņa nekad nebūs...” Tas vispār netiek ņemts vērā.

228 “Nu, paskaties, es esmu vecs cilvēks, es jau tuvojos pusmūžam.” Tas pat netiek ņemts vērā.

229 Un mēs esam Ābrahāma bērni. Aleluja! Ne tādi, kāds bija Īzaks, bet viņa karaliskais dzimums (caur Jēzu Kristu) ticībā, kāda bija viņam; Ābrahāma dzimums iznāk pēdējās dienās, lai spīdētu kā zvaigznes. Ābrahāma bērni! “Neņēma vērā, ka viņa miesa jau bija mirusi.” Pat neņēma to vērā! Tas vispār netika apšaubīts, vai Dievs to izdarīs vai nē; Dievs pateica, ka Viņš to izdarīs! Kāpēc? Tas viņam bija atklāts. Vai pareizi?

230 Kad tas tev ir atklāts, kad tas patiešām...kaut kas... Tu nevari likt tam notikt, tam ir jābūt tev atklātam. Tad tu pat neņem vērā neko citu: cik tas ir neiespējams, tu neņem vērā, ko teica ārsts, tu neņem vērā, ko teica mamma, ko teica tētis, ko teica sludinātājs, ko teica kāds cits. Tu ņem vērā tikai to, ko pateica Dievs!

231 “Viņš neņēma vērā to, ka bija miris viņa ķermenis, ne arī mirušo Sāras mātes klēpi.” Tas pat netika apsvērts. Ak vai, tas mani vienkārši šokē. Ne mirušais ķermenis, ne arī mirušais Sāras klēpis, tas pat netika apspriests.

232 Nekādi apstākļi netiks ņemti vērā, kad ticība atradīs savu augsni! Kad dīgļa gēns no vīrieša atrod sievietes olšūnu un tie abi ir auglīgi, kaut kas notiks. Aleluja! Ārsts var teikt: “Tev nebūs bērna. Es varu pierādīt, ka tavi gēni tavā ķermenī ir miruši, un viņas olšūnas nekad nebūs auglīgas.” Bet lai tikai tā auglīgā olšūna, lai tikai tas dīglis nokļūst līdz tai olšūnai, un redzēsiet, kas notiks; uz skatuves iznāks tas mazais zēns vai meitene! Kāpēc? Ticība ir atradusi savu augsni. Sāk parādīties darbi, šūna uz šūnas, un tur parādās tas mazais draudziņš. Āmen. Dievs, esi mums žēlīgs! Ak, Dievs, lai mēs būtu tādi stipri kristieši, kādiem mums vajadzētu būt. Ja mēs būtu vīrieši un sievietes, kas spēj pieņemt Dievu saskaņā ar Viņa Vārdu! Tu nevari to izdarīt, kamēr tev tas nav atklāts.

Man ir jāpasteidzas.

233 Ievērojiet, Dieva svētā ticība tika savienota ar Viņa pravieša svētajiem darbiem. Atcerieties, Dieva svētā ticība bija atklāta Ābrahāmam. Viņš to saņēma, un no tās vietas viņš sāka savus svētos darbus, ticēdams. Apsolījuma sēklai bija vieta, kur augt. Kā būtu, ja viņš, Ābrahāms, būtu pateicis: “Nu, zini, Sāra, galu galā ir pagājuši divdesmit pieci gadi, kopš Dievs deva apsolījumu.” Hm-hm! “Ja vien kaut kas būtu noticis,” saprotiet? Bet tas nenotika. Dievs zināja, ka šādi tas nebūs.

234 Kā būtu, ja jaunava Marija būtu pateikusi: “Nu, klau, brītiņu uzgaidi! Jaunava taps grūta? Nu, viņi izmetīs mani no manas draudzes, ja es tur ieiešu un pateikšu kaut ko tādu.” Lūk, viņai būtu bijušas šādas domas, ja tā nebūtu bijusi tā sagatavotā augsne.

235 Kad tas pravietis sacīja: “Jaunava taps grūta,” tas to atrisināja. Saprotat?

236 “Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic.” Ja tur atrodas augsne, kad tur iekritīs Vārds, tas tur nostiprināsies. Un nekas nespēs to apturēt.

237 Tagad ātri, nobeigumā. Redziet, tai sēklai bija vieta, kur noglabāties. Dievs to zināja, citādi Viņš nekad nebūtu devis Ābrahāmam apsolījumu. Tagad klausieties ļoti uzmanīgi. Dievs zināja, uz kurieni šis apsolījums dosies; Viņš pat neaicināja Ābrahāmu līdz septiņdesmit piecu gadu vecumam, bet viņš jau no paša sākuma bija Viņa iepriekšnolemtais kalps, tāpat arī Sāra.

238 Ievērojiet, atcerieties, viņam nebija nekādas Bībeles, ko lasīt. Viņam tas nebija tik viegli, kā tas mums ir šodien: lasīt Viņa Vārdu un redzēt tos citus, kas to pieņēma. Atcerieties, ka viņam tas bija pieejams tikai caur atklāsmi, un tā ir tā īstā lieta. Tas pats bija ar Jāzepu Pirmajā Mozus

grāmatā, tur nebija nekādas Bībeles. Atcerieties, Mozus uzrakstīja 1. Mozus grāmatu, 2. Mozus grāmatu, 3. Mozus grāmatu un 5. Mozus grāmatu. Nevienam no tiem personāžiem, kas bija tur, nebija Bībeles, ko lasīt, tikai pēc Mozus. Vai pareizi? Viņiem nebija tādas Bībeles, kāda ir mums, lai palīdzētu mums šajā nederīgajā stāvoklī. Viņi bija stipri vīri, kuri...viņiem to bija atklājis Dievs, un viņi stāvēja uz tā. Nekas nevarēja viņus izkustināt. Nu, vai jūs domājat, ka mums joprojām var būt tā stiprā ticība? Ja tev tas ir atklāts!

239 Atvainojiet par šo izteicienu jeb liecību šādā laikā, tieši pirms beigām. Es atceros, ka tur "Twin City", manuprāt, kopā ar mani bija brālis Brauns un citi; un es runāju par Jāzepa dzīvi Bībelē. Un es lasīju to Bībeli, un tur bija vīrs, pret kuru nekā nebija! Ābrahāms, Īzāks, Jēkabs un tie visi pārējie, pret viņiem kaut kas bija, bet ne pret Jāzepu. Kāds vīrs, perfekts cilvēks, pilnīga Kristus līdzība!

240 Viendien, savā mazajā viesnīcas istabīnā, kad es to izlasīju, es vienkārši sāku raudāt. Es iegāju ģērbtuvē, kur karājās manas drēbes, aiztaisīju durvis, un es teicu: "Dievs, es gribu pateikties Tev par tādu vīru kā Jāzeps, cilvēku, kas reiz dzīvoja uz zemes, cilvēku, kas bija miesā tāpat kā es, cilvēku, kurš varēja ticēt Tev un pieņemt Tavu Vārdu." Viņa brāļi viņu ienīda. Viņš neko nevarēja izdarīt ar to, ka viņš bija garīgs. Viņš redzēja vīzijas. Viņš varēja izskaidrot sapņus. Viņi visi ienīda viņu par to. Viņš nevarēja ar to neko izdarīt, viņš vienkārši tāds bija.

241 Redziet, tas vienkārši nebija tiem pārējiem. Viņiem būtu vajadzējis viņu mīlēt, bet tā vietā... Kad reizēm viņš pateica viņiem kaut ko, kas bija pret viņiem: "Ak," viņi teica, "tur nāk tas sapņotājs." Saprotat? Un viņi ienīda viņu bez iemesla.

242 Es teicu: "Kāpēc viņi to darīja?" Un tomēr tas vīrs nesvārstījās, viņš stingri stāvēja. Saprotat? Es teicu: "Paldies Tev, Kungs. Ak, Dievs, paldies Tev par šādu vīru."

243 Un tieši tad Svētais Gars man atklāja, pateica: "Tev būs dēls, un tu viņu nosauksi par Jāzepu." Es piecēlos no tās vietas un pateicos Tam Kungam.

244 Tur sēž Bekija, viņa bija tikko kā dzimusi...viņai bija apmēram gads. Viņa piedzima ar ķeizargriezienu, tas nāk no manas sievas ģimenes, viņiem ir jāveic ķeizargrieziens, jo viņu kauli nekustās tā, kā būtu jābūt sievietēm, tie kauli ir nekustīgi kā vīriešiem, un arī viņa bija jāizņem no savas mātes ar griezienu. Un ārsts man teica, viņš sacīja: "Brāļi Branham, lai jums vairs nav bērnu no šīs sievietes." Teica: "Viņas dzemde ir tik plāna kā balons." Viņš teica: "Labāk ļaujiet man nosiet tos olvadus."

245 Es teicu: "Nē, es ne...nemaz nedomājiet to darīt, dakter."

246 Viņš teica: "Nu, jūs...jūs... Viņai vairs nevajadzētu dzemdēt bērnus." Teica: "Jūs viņu pazudināsiet," teica, "viņa nomirs." Teica: "Mums tur bija briesmīgi grūti," teica, "jūs vienkārši...viņa tik tikko izdzīvoja."

247 Un tad Tas Kungs man pateica, ka man būs dēls un viņa vārds būs Jāzeps. Es nebaidījos no tā. Visi, daudzi no jums to atceras.

248 Es sāku to izziņot: "Man būs bērns, viņa vārds būs Jāzeps." Cik daudzi to atceras? Protams! It visur, pa visu valsti, visur stāstīju cilvēkiem: "Man būs bērns, viņa vārds būs Jāzeps."

249 Tieši tāpat kā tas mazais zēns Somijā tika augšāmcelts no mirušajiem. Brālis Džeks bija tur klāt, kad tas notika. Pateicu jums divus vai trīs gadus, pirms tas notika, ka tur būs kāds zēns, kā viņš būs ģērbies, kur viņš gulēs. "Tā teica Dievs!"

250 "Kā tas notiks?"

251 "Es nezinu! Bet man tika atklāts, ka tas notiks!"

252 Man tika atklāts, ka "es došos uz Arizonu un tur es satikšu septiņus eņģeļus, un viņi man pateiks un...ak, vēstījumu, kas man būs jāsludina". Un tie bija tie septiņi zīmogi. Tas notika! Cik daudzi atceras, ka es to teicu? Tas tika ierakstīts lentēs un citur. Un tas notika! Žurnāli, viss pārējais, nofotografēja to. Tā gaisma tur gaisā, viņi joprojām nespēj to saprast. Tur nu tas bija.

253 Es atceros, kā pazvanīju brālim Džekam un jautāju viņam par to, par tur stāvošo Kristu. Un

brālis Džeks sacīja: “Tas ir Viņš pagodinātajā stāvoklī.” Saprotat? Es mīlu brāli Džeku. Viņš ir viens no labākajiem teologiem, kādus es pazīstu, un tomēr tas neskanēja man pilnīgi pareizi.

254 Es stāvēju tur, es teicu: “Kungs, kā gan šis jaunais Cilvēks stāv šeit,” es teicu, “ar tādiem matiem kā vilna?”

255 Un Viņš teica: “Viņam ir parūka.” Paskatieties tajā grāmatā, es pateicu to, pirms tas notika. Un tajā dienā, kad tas notika, tas pacēlās augšup. Un tad pagrieziet to fotogrāfiju uz sāniem, ja jums ir žurnāls “Look” jeb žurnāls “Life”, pagrieziet to uz sāniem. Tur nu Viņš ir, vienkārši perfekti, Hofmana “Kristus galva”, skatās tieši uz turieni, kur es stāvēju; te nu tas ir, tajā žurnālā! Cik daudzi ir to redzējuši? Protams, jūs visi esat redzējuši. Lūk, skatās uz turieni; precīzi pierādīja, ka tā atklāsme bija pareiza.

256 Kāpēc parūkā? Nu, senie Angļu tiesneši, ebreju tiesneši, mēdza nēsāt parūku, Anglijā tās nēsā joprojām, kad viņš...tā ir augstākā vara, viņš valkā parūku. Un Viņš tur bija parādīts stāvam ar parūku no eņģeļu spārnēm, Viņš ir Alfa un Omega. Viņš ir Augstākais Tiesnesis, un nav cita, izņemot Viņu. Uz Viņu ir jāskatās kā uz Alfu un Omegu. Un tur nu Viņš bija, jauns Vīrietis, ne vairāk...trīsdesmit gadus vecs, baltā parūkā, parādot, ka Viņš ir Augstākais, Dievs. “Tēvs *visu* tiesu ir nodevis Dēla rokās.” Aleluja! Atklāsme nekad nekļūdās! Saki to tik un tā, nav svarīgi, kā tas izklausās, tas precīzi saskan ar Vārdu.

Un es atceros, ka pēc četriem gadiem mana sieva...

257 Mēs uzzinājām, ka mēs gaidām bērnu. Visi runāja: “Vai tas būs Jāzeps?”

258 Es teicu: “Es domāju, ka jā, es nezinu, bet man būs Jāzeps.”

259 Kad tas piedzima, tā bija Sāra. Tad man piezvanīja kāds vīrietis un pasmējās man sejā, viņš sacīja: “Klausies, zini ko? Tu gribēji teikt “Žozefīne!” (Tas cilvēks nomira. Tas cilvēks nomira.)

260 Es sacīju: “Ser, es teicu, ka Dievs man pateica, ka man būs dēls, un es viņu nosaukšu par Jāzepu!”

261 Tur bija trīs cilvēki, kas bija aizgājuši no vienas konfesionālas draudzes un atnākuši uz mūsu draudzi, un bija dzirdējuši mani to sakām. Kad piedzima Sāra, viņas teica: “Ha! Viņš ir viltus pravietis.”

262 Es teicu: “Brītiņu uzgaidiet, dāmas, es neteicu, *kad*, un arī Dievs nepateica, *kad*. Viņš pateica, ka man būs... Ka Viņš...pateica Ābrahāmam, ka viņiem būs Īzāks, bet tajā starplaikā piedzima Ismaēls, bet tas netika atcelts.” Es teicu: “Dievs teica, ka man piedzims šis zēns, un mēs nosauksim viņu par Jāzepu.”

263 Ārsts pateica, kad viņš atnāca, viņš sacīja: “Cienījamais, tagad es tos olvadus nosiešu.” Teica: “Es...”

264 Es teicu: “Nedariet tā!” Es teicu...

265 Viņš sacīja: “Nu, varbūt tu vēlreiz apprecēsies, un tad tev būs tas dēls.”

266 Es teicu: “Man viņš būs no viņas! Tā pateica Dievs!” Es nevarēju to izlasīt Bībelē, bet tas bija uzrakstīts uz manas sirds caur atklāsmi, caur ticību; tā pateica Dievs! Es negribēju šaubīties par Dieva apsolījumu neticībā.

Kāds sacīja: “Tu gribēji teikt ‘Žozefīne’.”

Es teicu: “Es gribēju teikt ‘Jāzeps’.”

Ārsts sacīja: “Viņai vairs nevar būt bērnu.”

Es teicu: “Viņai būs vēl viens bērns.”

267 Pagāja četri gadi, visbeidzot viņai atkal bija jāklūst par māti.

268 Tad kāda sieviete pa visu valsti izsūtīja viltus pravietojumu un uzrakstīja šādus vārdus, kas sacīja: “Tagad, šajā reizē Meda nomirs, jo es biju sūtīta vadīt Bilu.” Un tur bija teikts, ka: “Viņš mani nepaklausīja, jo es esmu sieviete, un tagad Dievs ar viņu izrēķināsies, nogalinot viņa sievu.”

- 269 Es teicu: “Dievs sūtīja Jēzu Kristu, lai mani vadītu Viņš.” Saprotat? Un es teicu: “Mani vada Gars.”
- 270 Nabaga Meda. Mums tur bija viena medmāsa, kura bija dziedināta tajās sanāksmēs, jūs visi pazīstat Morgana kundzi, vienu no Maijo medmāsām, vissmagākais gadījums no...nu, viņa bija sarakstā kā “mirusi” no vēža, sarkomas vēža, Luisvilā, apmēram pirms divdesmit gadiem, turpat Baptistu slimnīcas reģistrā. Šobrīd viņa strādā kā medmāsa Džefersonvilā, slimnīcā. Viņa ir bijusi tur visus šos gadus, jo Dievs pateica, ka viņa dzīvos.
- 271 Un tā, Meda viņu mīlēja, un viņa teica: “Es gribu, lai Mārdžija atnāk pie manis, Bil, es negribu iet uz slimnīcu.”
- 272 Es teicu: “Netaisi... Mēs mīlam Mārdžiju, bet Mārdžija nav mūsu Dievs, Mārdžija ir mūsu māsa.” Es devos uz Grīnsmilu. Viņa bija mani pilnīgi satriekusi, jo es viņu mīlu. Un es devos uz Grīnsmilu.
- 273 Un viņa teica: “Bil, vai tu domā, ka es nomiršu?”
- 274 Un es teicu: “Es nezinu, bet tas bērns jebkurā gadījumā piedzims. Tev piedzims Jāzeps.”
- 275 Viņa teica: “Vai tas ir viņš?”
- 276 Es teicu: “Es nezinu, mīļā. Es nevaru pateikt, bet Dievs teica, ka mums būs Jāzeps, un mums būs Jāzeps. Man ir vienalga, kas ko saka, mums būs Jāzeps. Jo tas pats Dievs, kurš pateica man visas tās atklāsmes, pateica man šo. Viņš ne reizi nav pievīlis attiecībā uz citiem, un Viņš nepievīl arī šajā gadījumā.”
- 277 Es devos uz tām dzirnavām, lai lūgtos. Un es tur sāku. Tur stāvēja tā gaisma, karājās starp diviem kokiem, sacīja: “Atgriezies pie sava...pie tās grāmatas.” Es devos atpakaļ pie savas Bībeles, un, kamēr tā...un tā gulēja manā mašīnā. Un, kamēr tā tur stāvēja, bija uzpūtis vējš un atšķīris vietu, kur sēdēja Nātāns un Dāvids, sacīja: “Ej un saki manam kalpam Dāvidam: Es paņēmu viņu no tā aitu ganāmpulka, kur viņš baroja tās dažas sava tēva aitas, un Es padarīju viņa vārdu lielu, kā tiem lielajiem vīriem. (Nevis vislielāko vārdu, bet tieši *tādu* kā lielajiem vīriem; nepadarīja viņu par Billiju Grehemu, bet...deva viņam vārdu, ziniet.) Teica: “Es to izdarīju, bet,” sacīja, “es nevaru ļaut viņam uzcelt templi, bet viņa dēls...”
- 278 Un tikko kā bija pateikts: “Viņa dēls,” ak vai, tur nu tas bija!
- 279 Es teicu: “Jāzeps?” Pareizi.
- 280 Es uzreiz devos uz mājām. Un tur tas mazais draudziņš bija tik liels, ka viņa...liels puika, viņa teju vai nevarēja pastaigāt, iedama pār lauku. Es ieskrēju, apskāvu viņu un teicu: “Mīļā! Jāzeps ierodas. Jāzeps ir ceļā.”
- 281 Ikviens zina, ka ķeizargrieziņa gadījumā jūs nevarat ļaut bērnam noslīdēt lejā. Tajā naktī bērns noslīdēja lejā, iznāca ūdeņi un viss pārējais.
- 282 Nākamajā rītā pulksten septiņos mēs devāmies uz slimnīcu. Ārsts teica: “Apžēliņ!”
- 283 Es viņu uz atvadām noskūpstīju un teicu: “Mīļā, tas nebūs ilgi, Jāzeps būs klāt.” Un viņa devās augšup pa kāpnēm, šādi, uz operāciju galda.
- 284 Pēc dažām minūtēm nonāca medmāsa un teica: “Sludinātājs Branhams?”
- 285 Es teicu: “Jā, kundze.”
- 286 Viņa teica: “Jums ir brīnišķīgs trīs kilogramus un divsimt gramus smags zēns.”
- 287 Es teicu: “Jāzep, dēls, laipni lūdzam!” Tieši tā! Kāpēc? Kāpēc? Kas tas ir? Bībelē nebija rakstīts, ka tā notiks, bet tas pats Bībeles Dievs, kas atklāja to Ābrahāmam... Mēs neņēmām vērā viņas mirušo dzemdi, ka šādi tas nebija iespējams. Nešaubieties par Dieva apsolījumu neticības dēļ, bet slavējiet Dievu, zinot, ka tas notiks! Man ir vienalga, ko saka ārsts, notiks viss kaut kas visādos veidos, bet neticiet tam, tie ir velna meli. Tieši tā, taisnība. Ticība dodas uz priekšu kopā ar darbiem, lai radītu apsolījumu. (Pasteigsimies.)

288 Precīzi, kā ir pateikts šeit, ka: “Netikle Rahāba,” to saka Jēkabs, “tika attaisnota no darbiem.” Bet kāpēc? Viņas ticība!

289 Viņa sacīja: “Es dzirdēju, ka Dievs ir ar jums.” Viņa negribēja redzēt, kāda ir Jozuas frizūra vai kādās drēbēs viņš bija ģērbies. Viņa sacīja: “Es saprotu, ka Dievs ir ar jums.” Tas bija viss, kas bija nepieciešams, viņa sagatavojās.

290 Gluži kā patiesa vīzija šodien (es jau pēc brītiņa beigšu), patiesas vīzijas no Dieva šodien, tas ir apsolītais Vārds šai dienai. Saka: “Šīs vīzijas, brāli Branham, no kurienes tev tās ir?” Cilvēki uz tā klūp. Vai tad Apustuļu darbu 2:17 nav teikts: “Un notiks pēdējās dienās: jūsu jaunieši redzēs vīzijas, jūsu vecaji sapņos sapņus.” Vai pareizi? Tieši to saka Bībele.

291 Labi, nu, ja tas tā ir, tad paskatieties arī uz Maleahijas 4. nodaļu un noskaidrojiet, vai tas nav apsolīts šodien. Kā jūs varat tam ticēt? Tā pateica Bībele!

292 Un tā, paņemiet Lūkas 17:30 un izlasiet to. Jēzus sacīja: “Kā bija Sodomas dienās, tā būs tad, kad atnāks Cilvēka Dēls.” Tieši tāpat, kā tas bija Sodomā. Lūk, paskatieties uz pasaules stāvokli šodien: sodomieši. Paskatieties uz Billiju Grehemu un Oralu Robertu, šiem diviem lieciniekiem, kas tur liecina konfesionālajām draudzēm. Viens metodistiem, baptistiem un prezbitēriāņiem; otrs pentakostiem. *Šis, tas un šitas.*

293 Bet atcerieties, ka Ābrahāms nebija Sodomā, viņš jau bija izsaukts. Un tur bija Viens, kas palika un runāja ar viņu! Un Tas, kas palika un runāja ar viņu, parādīja *viņam* zīmi. Pagriezis muguru, Viņš pateica, ka Sārai būs bērns, ko viņš bija gaidījis. Āmen. Pagriezis Savu muguru. Un viņš nosauca Viņu: “Dievs, Elohims.”

294 Lūk, tas notiek šodien, jo mums ir ticība. Un es zinu, ka tas ir no Dieva, jo šī un citas Rakstu vietas norāda uz šo stundu. Atklāsmes 10. nodaļā ir teikts, ka “septītā eņģeļa vēstījuma laikā, kad viņš sāks bazūnēt savu vēstījumu...”, nevis kādā dziedināšanas dievkalpojumā, bet gan Vēstījums, kas sekos dziedināšanas dievkalpojumam.

295 Jēzus izgāja un sludināja. Viņš teica...Viņš dziedināja slimos un visu pārējo. “Ak, tas jaunais rabīns, pravietis, Viņš ir lielisks puisis. Mēs gribam, lai Viņš atnāk uz mūsu draudzi.”

296 Bet kādu dienu Viņš piecēlās un sacīja: “Es un Mans Tēvs esam Viens.” Ak vai! Tad viņi vairs Viņu negribēja. Ak!

297 “Ja jūs neēdīsiet Cilvēka Dēla miesu un nedzērsiet Viņa Asinis...” Viņš to nepaskaidroja. Sacīja: “Ja jūs neēdīsiet Cilvēka Dēla miesu un nedzērsiet Viņa asinis, tad jūsos nav dzīvības.”

298 Nu, es iztēlojos, ka kādi ārsti un medmāsas teica: “Tas puisis ir vampīrs, mēģina panākt, lai mēs dzeram viņa asinis.” Redziet, viņi to nesaprata. Viņš to zināja.

299 Bet tie mācekļi, viņi varbūt nevarēja to izskaidrot, bet viņi tur stāvēja un vienalga tam ticēja, āmen, jo tas viņiem bija atklāts. Tieši tā. Viņi to zināja, tas bija pateikts Rakstos.

300 Tādējādi man varētu pajautāt, jūs varētu pateikt: “Kāpēc tev ir ticība ticēt tām vīzijām, jo ir taču tik daudz viltus atdarinājumu?”

301 Es tagad uz mirklīti nedaudz parunāšu par kaut ko stipru. Kad apkārt ir tik daudz viltus atdarinājumu, atceries, mans brāli, ka arī par to ir pateikts, ka tādiem ir jābūt šeit šajā pašā laikā. Precīzi, tieši tā, kā tas bija Mozus laikā. Mozus devās uz turieni parādīt Dieva darbus cilvēku priekšā, un tur stāvēja Janne un Jambre. Bet kurš bija pirmais, kas to izdarīja? Tādā gadījumā tie pārējie bija atdarinātāji, jo vispirms bija jābūt oriģinālam, ko viņiem atdarināt. Ja viņi būtu bijuši oriģināls... Hm-hm. Mēs...mēs neesam nomaldījušies, mēs zinām, kur mēs esam, saprotiet, caur Rakstiem un caur Dieva atklāsmi. Lūk, kāpēc jūs joprojām stāvat.

302 “Nu, *tas* cilvēks, viņš redz vīzijas un tā tālāk. Viņš dara *to un to*, un viņam ir attiecības ar *tā* vīrieša sievu. Viņš tic trīs dieviem un tam visam pārējam.” Tas ne mazākajā mērā to neizšaubā. Un ir viena lieta, ko viņi nevar atdarināt: Vārds! Ievērojiet. Viņiem var būt visas tās lietas, viņi var runāt mēlēs, viņi var skaļi gaviļēt, dejot Garā, un joprojām būt ļaunie gari. Hm-hm. Tā tas ir. Tā tas ir. Bet viņus nosaka šis Vārds. Saprotat? Pilnīgi pareizi. Lūk, pie kā tas nonāk. Kā Mozus un

Jambre...

Un atcerieties, Viņš teica: “Kā Janne un Jambre pretojās Mozum, tā pēdējās dienās šie atdarinātāji atkal celsies virs zemes.” Vai Viņš to teica? Nu, mums viņi ir.

303 Taču Mozu tas neizšaubīja. Kad Mozus pagriezās un izdarīja brīnumu Tā Kunga Vārdā, tur stāvēja tie atdarinātāji un izdarīja to pašu. Tas viņu neapturēja, viņš neteica: “Nu, man šķiet, ka es labāk beigšu un iešu prom no darbalauka.” Viņš nekustēja ne no vietas. Kādēļ? Viņam tas bija atklāts. Aleluja! Viņš zināja to caur Dieva Vārdu. Viņš zināja, ka Vārds galu galā viņus panāks. Viņš zināja, ka pienāks laiks, kad Vārds sevi izpaužīs, un viņi nevarēs iet tālāk.

304 Tāpat es visus šos gadus esmu to zinājis, saprotiet, tā tas ir, ka pienāks laiks, kad jebkurš brīnumš... Ja Dievs sūta īstu brīnumu, vienmēr notiek izmaiņa visā sistēmā. Ja Dievs sūta kaut ko draudzei, bet vecā sistēma nav mainījies, tad Viņš sūtīja to velti. Kad parādās vēstījums zīmēs un brīnumos, tad ir vēstījums, kas tam seko. Kad Jēzus devās dziedināt slimos, pēc tam atnāca Viņa vēstījums: “Es un Mans Tēvs esam Viens. Es esmu Viņš.” Saprotat? Redziet, viņi tam neticēja. Viņi ticēja Viņa brīnumiem. Teica: “Ja jūs nevarat noticēt Man, ticiet šiem brīnumiem, jo tie liecina jums, kas Es esmu.” Ak vai! Slava! Kurš bija pirmais? Mozus! Tad viņi atdarināja viņu. Bet pareizā un nepareizā vidū lielās patiesības tik un tā paliek nemainīgas, viņi nespēj pieņemt vēstījumu! Viņi nespēj pieņemt vēstījumu, kas ir tīrs, no Dieva Vārda.

305 Man ir vienalga, Jūda būtu varējis darīt visvisādas zīmes un brīnumus, bet, kad viņam pienāca laiks pieņemt Svēto Garu Vasarsvētku dienā, viņš parādīja savu īsto seju. Tas ļaunais gars var atnākt līdz pašai augšai un atdarināt visu līdz pēdējam sīkumam, līdz tas nonāk pie šī Vārda, un viņš nevar pieņemt visu šo Vārdu. Viņš var to visu novest līdz, iespējams, vienam Vārdam, kā izdarīja Ieva...kā velns izdarīja Ievai, bet viņš nevar pieņemt to visu. Jo vienīgais...tas viss kopā ir Kristus Ķermenis. Redziet, Vārds tagad. Tāpat nevarēja... Viņi nevarēja...nevar pieņemt Vēstījumu tagad, tāpat kā Janne un Jambre nevarēja pieņemt Mozus vēstījumu. Viņi nevarēja to izdarīt. Viņu atdarināšanas darbi tika darīti zināmi, jo viņi nespēja sekot Dieva Vārdam, kas bija apstiprināts caur Viņa svaidīto pravieti. Saprotat?

306 Viņi nespēja sekot līdzī Izraēla iziešanai. Kāpēc? Viņi bija konfesionāli, Ēģiptes mazuļi, viņi nespēja sekot tam Vārdam. Ja viņi to darītu, viņiem būtu bijis jāatstāj Ēģipte, jānoliedz viss, kas viņiem bija labs, un viņi nespēja to izdarīt. Kaut arī viņi varēja atdarināt tos darbus un darīt to, ko darīja Mozus, viņu neprāts kļuva skaidri redzams, kad pienāca laiks aiziet. Tad Dievs patiešām izlēja to uz viņiem.

307 Tas pats tagad! Viņi var darīt visādus viltus atdarinājumus un pārējo, tas neko nepaveic, bet tikai pastiprina to, kas ir pareizs. Un ikviens ticīgs bērns zina, ka tā ir patiesība. Hm-hm. Tātad jūs šeit skaidri redzat viņu neprāta atdarināšanas darbus. Ja...ja tavi darbi ir patiesais Vārds un ir apstiprināti ar tavu ticību, tie izpaužīsies un...kā Dieva apsolījums, kas ir Viņa oriģinālajā rakstītajā Vārdā.

308 Jēzus sacīja: “Ja Es nedaru tos darbus...” Klausieties uzmanīgi! “Ja Es nedaru tos darbus...” Atļaujiet man to papildināt, tas ir: “Ja Es nedaru darbus, ko Raksti saka jums, ka Es darīšu, tad...daru to Manā periodā, kad Es nāku, ko Mesijam ir paredzēts darīt, kad Viņš atnāks. Ja tas, ko Es daru...ja Dievs neapstiprina šo Vārdu, ko Viņš teica, ka tas notiks, ja Mana dzīve nepadara šo Vārdu dzīvu tieši tā, kā tas ir teikts, ka tas būs...” Nepalaidiet to garām! Jēzus saka: “Jūs zināt, ko Mesijam ir paredzēts darīt. Tādā gadījumā, ja šis Vārds, kas ir uzrakstīts, bet tomēr tas neizpaužas caur Mani, tad Es neesmu Viņš.” Āmen. “Tad tas laiks, par kuru Es runāju, ir nepareizs, un tas, ko par Mani teica Jānis, nav taisnība. Un tad, ja Es neesmu tas Mesija, ja tie darbi, kurus Mesijam bija paredzēt darīt... Viņam ir jābūt: 'Tas Kungs jūsu Dievs uzcels jums tādu pravieti kā es,' bet jums jau simtiem gadu nav bijis pravieša; un, ja tie darbi, ko es daru, ko Dievs ir apsolījis, ja tie nav izpaušies Manā tagadējā dzīvē, tad Es neesmu Viņš. Bet, ja šī perioda apsolītais Vārds ir apstiprināts Manī, tad Es esmu Viņš, un apsolījums ir atnācis pie jums.” Ak vai, es neredzu, kā tas varētu būt vēl skaidrāk! “Ja tas apsolījums nav...” Ak!

309 “Tad, ja tās dienas apsolījums ir izpausts Manā kalpošanā,” teica Jēzus, “tad Es esmu Viņš.

Tāpēc, ja jūs nekādi nespējat noticēt, kas Es esmu, tad paskatieties uz tiem darbiem, kas ir apsolīti šai dienai.” Āmen! “Paskatieties uz tiem darbiem, kas ir apsolīti. Ja šie darbi nav piepildījušies, ikviens no tiem, Manī, tad neticiet Man, jo Es esmu teicis jums nepareizi. Ja jūs nevarat Man noticēt, vienkārši paskatieties, kas ir teikts Bībelē, kam ir jānotiek šajā laikā. Ja tas nenotiek, tad tas nav pareizi. Ja šie viltojumi nav šeit, un tas viss pārējais, un tās lietas, kam ir jānotiek; ja tas nav šeit, tad Es kļūdos. Bet, ja tās ir,” teica Jēzus, “tad Es esmu Viņš.” Āmen! “Es esmu Viņš, kura atnākšana bija apsolīta.”

Ak vai, tie paši darbi, kas bija apsolīti Viņa laikā, apstiprināja, ka *Viņš* ir tas Mesija. Vai tad jūs tam neticat?

310 Nu, un tā, brāli, ja tie darbi Lūkas 17. nodaļas 30. pantā, Jēzus Kristus apsolījums tieši pirms Viņa atnākšanas, ka pasaule atkal pārvērtīsies par Sodomu un ka vēstneši dosies ārā, un viss piepildīsies tieši tā; ja tas nenotiek, tad neticiet man, ka es esmu teicis jums patiesību. Bet, ja tas notiek, tad ticiet, ka tas ir Viņš: “Tanī dienā atklāsies Cilvēka Dēls.” Āmen! Cilvēka Dēls atklāsies miesas ķermenī, jūs, ļaudis, draudze, precīzi tā, kā tas notika pirms Sodomas dienām, izsaukta grupa, nomaļus no viņiem visiem, atradās ārpusē, ticēdami Dieva apsolījumam. Slava!

311 Tādā gadījumā tie darbi, ko Svētais Gars dara šodien caur šīm nekļūdīgajām vīzijām, nekļūdīgajiem apsolījumiem, visām Bībelē apsolītajām apustuliskajām zīmēm no Maleahijas 4. nodaļas un, ak, Atklāsmes 10:7, tas viss piepildās un ir pierādīts zinātniski, visos citos veidos. Un, ja es neesmu teicis jums patiesību, šīs lietas nebūtu notikušas. Bet, ja es esmu teicis jums patiesību, tad tas viss apliecina, ka es esmu teicis jums patiesību. Viņš joprojām ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, un Viņa Gara izpausme aizrauj prom līgavu. Lai tā ticība, atklāsme, iekrīt jūsu sirdī, ka “šī ir tā stunda”.

Tagad palūgsim.

312 Dārgais Dievs, kurš biji izpausts miesā Jēzus Kristus personā, kurš saskaņā ar Rakstiem trešajā dienā augšāmcēlās un uzkāpa augstumā, un sūtīja mācekļus padarīt par mācekļiem visu pasauli, un sacīja: “Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic.”

313 Kungs, šīs dienas pentakostu draudzei, dāvanu atjaunošana... Lai šie cilvēki, Kungs, varbūt daži no viņiem ir šeit, daži no viņiem klausās šo lenti it visur pasaulē, lai viņi saprot, ka šī ir Līgavas izsaukšana, nevis pentakostu vēstījums. Pentakostu vēstījums bija tam, lai atjaunotu draudzē dāvanas. Bet šis ir Līgavas aicinājums, cits vēstījums, kuram bija jānāk tieši pirms Sodomas sadedzināšanas. Lai viņi saprot, dārgais Dievs. Ticība, es tam ticu, jo to ir atklājis Tavs Gars caur Dieva Vārdu, un tas ir apstiprināts un darīts redzams visai pasaulei. Protams, Kungs, mazākumā, Tavas grupiņas vienmēr ir tādas. Bet Tu teici: “Nebaidies, mazais ganāmais pulciņ, jūsu Tēva labā griba ir iedot jums valstību.”

314 Tāpēc es lūdzu, Dievs, lai cilvēki novērsas no sava intelekta, novērsas no tā, kas viņiem šķiet pareizs, un ieskatās Rakstos. Un vakar vakarā tas tika pateikts; lai šeit klātesošie ļaudis pārdomā, kā to izdarīja tā ķēniņiene Babilonas lielās iznīcināšanas dienās, viņa sacīja: “Jūsu vidū ir kāds vīrs, vārdā Daniēls, viņš bija tava tēva valstībā (viņa valstībā bija pentakostu tēvs) un viņš atrisina visas šaubas.”

315 Un tagad, Kungs, lai Svētais Gars, kas bija pentakostu valstībā, tajā valstībā, kas bija Mārtaņam Luteram, Džonam Veslijam un līdz pat Džonam Smitam un Aleksandram Kempbelam, un viscaur tajā periodā. Viņš ir tas atrisinātājs, Viņš atrisināja tās domas. Un cilvēki Lutera dienās, tas cilvēks: “Taisnais no ticības dzīvos.” Metodisti, Viņš atrisināja jebkādas šaubas, ka “viņiem vajadzētu...vajadzētu kļūt svētiem”. Un pentakostu dienās viņi runāja mēlēs, rādīja Svētā Gara izpausmes caur Dievišķo dziedināšanu un tā tālāk, tas atrisināja visas šaubas pentakostu sirdīs. Bet, ak Dievs, viņi kļuva par konfesiju. Viņi uzreiz devās atpakaļ, lai pieņemtu cilvēka idejas. Tādējādi tagad, kad tiek aicināta līgava, kā Tu esi apsolījis to šeit, Rakstos, mēs lasām to pasaules priekšā vakaru pēc vakara, un mēs vērojam to ar savām acīm. Kungs, lai tas atrisina jebkādas šaubas cilvēku sirdīs. Lai viņi ātri bēg uz atklāto Sauli, lai nogatavotos, lai tiktu savākti klēti un netiktu atstāti stiebrā, lai tos sadedzinātu, bet lai tie dodas uz klēti jau šovakar. Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Pateicos jums par uzmanību. Lai Dievs darbojas ar jūsu sirdīm.

316 Un tā, vai jūs... Mēs esam izdalījuši lūgšanu kartītes. Lūk, tagad mēs veltīsim aptuveni divdesmit minūtes lūgšanu rindai. Mēs gribam ļoti ātri nostāties rindā un iznākt uz platformas, un lūgties. Un tā, es nezinu, cik daudz kartīšu tika izdalītas. Es Billijam neko nepaprasīju. Es tikai pateicu: "Vai tu izdalīji... Dodies uz turieni un izdali dažas lūgšanu kartītes." Un viņš atbrauca atpakaļ un paņēma savu māti un mani, un pārējos, pavisam nesen. Tā ka es...

317 Nu, vai jūs sākāt no simtās vai no pirmās, no pirmās līdz simtajai, vai kā? [Brālis Billijs Pols saka: "No pirmās līdz simtajai."—Tulk.] No pirmās līdz simtajai. Labi.

318 Paņemsim lūgšanu kartīti numur viens. Ja tev tā ir, pacel savu roku tā, lai es to redzētu. Ja jūs nevarat... Ja jūs nevarat piecelties...ja jūs nevarat, mēs jūs atnesīsim. Lūgšanu kartīte numur viens, ļoti ātri. Kam ir... Kas tas ir? A, numur viens. (Atvainojiet.) A, numur... Šī kundze šeit, vai tev ir šī kartīte? Lūdzu, nāc šurp, kundze. Numurs A2. Vai kādam tā ir? Ātri paceliet roku. Lūk, kundze, nāciet. Numurs 3. Jums ir kartīte? Vai jums ir kartīte? Jums visiem nav nekādas kartītes, nevienas kartītes? Hm? Labi, jums tā nav nepieciešama. 3, 4, 5. A1, 2, 3, 4, 5. Paskatīsimies, šeit ir 1, 2, 3, 4, 5. Labi, šeit viņi... 5, 6, 7, 8, 9, 10. Labi, vienkārši nostājieties rindā, vienkārši sāciet stāties rindā.

319 Lūk, ja jūs nevarat atnākt, pamāciet šādi ar roku, lai viņi varētu jūs atnest. Es paprasīju šiem te cilvēkiem, kuriem nav kartīšu... Jums tās nav nepieciešamas, es tikai paprasīju jums... Un tā, skatieties, jūs, kas esat kropli, es domāju, ka viņam bija jāierodas laicīgi, jo viņš...es pateicu viņam: "Agrāk." Lūk, jums nav nepieciešama kartīte, ja jums ir tāda ticība, kā es mācīju. Saprotiet, ja tas ir tev atklāts, viss ir kārtībā. Ja tas nav atklāts, nav nozīmes tam, ka tu iziesi cauri desmitiem lūgšanu rindu, tas tev it nemaz nepalīdzēs. Vai jūs to zināt? Vai jūs tam ticat? Saprotat? Es varētu palūgt, es darītu visu, ko vien varētu, nomestos ceļos un uzliktu tev rokas, svaidītu tevi ar eļļu, kā vien tu vēlies, un lūgtu... Līdz Dievs caur...caur žēlastību atklās to tavā sirdī, ka "tas ir beidzies", tad tas ir darīts. Tev pat nav jābūt tajā rindā vai kaut kur citur, tas tik un tā ir darīts.

320 Ļoti labi, četri... 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15. Ļoti labi, 16, 17, 18, 19, 20. Vai es esmu nosaucis kādu, kam ir kartīte, bet viņš nevar piecelties? Paceliet roku, kam ir kartīte, bet viņš nevar piecelties. Labi.

...tikai tici.

Es redzu nabaga Annu Džeinu, kura sēž un spēlē to teju vai visu nakti. Es gribu, lai ikviens ir patiešām kluss un godbijīgs.

...tikai tici.

Un tā, lūgšanu kartītes no viens līdz piecpadsmit, man šķiet, ka šīs.

...tikai tici.

Šeit jau kļūst nedaudz pārpildīts, tāpēc vienkārši sāksim. Ko jūs sakāt?

...iespējams...

321 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9,10... Nu, jūsu kļūst pārāk daudz. Šeit ir vairāk, nekā mēs izsaucām. Viss ir kārtībā. Vienkārši stāviet mierīgi tur, kur esat. Lai neviens vienkārši...jūs dabūsi... Par jums tiks palūgts, bet vienkārši... Redziet, vienkārši pagaidiet, līdz tiks izsaukts tavš numurs. Tad, ziniet, šeit vairs nestāvēs tik daudzi. Ja Tas Kungs kaut ko izdarīs, tad jūs neļausiet cilvēkiem to ieraudzīt, un viņi to neredzēs, saprotiet. Lai Dievs jūs svētī.

Tagad palūgsim par šiem kabalakatiņiem, kamēr viņi gatavojas.

322 Dārgais Dievs, šeit guļ lakatiņi, kas nākuši no slimajiem un nomocītajiem. Šī ticība, par kuru mēs tikko runājām, Kungs; es atceros, ka Tu esi teicis Bībelē, Jūdas grāmatā: "Dedzīgi cīnīties par to ticību, kas reiz tika iedota svētajiem." Un viņi ņēma lakatiņus no svēto ķermeņiem nevis tāpēc, ka viņi bija īpaši cilvēki, bet tāpēc, ka viņi bija ticoši cilvēki. Viņi bija cilvēki ar tādām pašām jūtām, kādas ir mums. Ir teikts, ka Elija bija tāds pats, un "viņš dedzīgi lūdzās, lai nelītu lietūs". Un, Dievs, viņš *šādi* lūdzās, lai cilvēki atgrieztos no grēkiem. Tu atklāji to viņam, lai lūgtu par viņiem, lūgtu tādā veidā, lai piepildītu Tavu Vārdu. Nav šaubu, ka Tu parādīji tam pravietim vīziju. Un,

Kungs, šovakar es lūdzu, lai šie cilvēki tiktu dziedināti. Es neesmu Elija, viņš tika paņemts debesīs, bet viņa dzīvība un Gars turpina dzīvot. Tādēļ mēs lūdzam, dārgais Dievs, lai Tu ņem vērā savu ļaužu lūgšanas. Un ņem vērā mūs visus šobrīd, kad mēs lūdzam par šiem lakatiņiem, lai tad, kad tie tiks uzlikti slimajiem, viņi izveseļotos.

323 Mēs apzināmies, Tēvs, ka mēs esam mirstoša cilvēku paaudze. Mēs dodamies uz...esam mūžības priekšā. Pasaule ir sajukusi prātā. Slepkaivības; mazas meitenes tiek sagrieztas gabalos un izvarotas. Cilvēki, vīrieši nēsā matus kā sievietes, sievietes kā vīrieši, viņi vienkārši to izkropļo. Cilvēce mirst. Pasaule mirst. Viss mirst. Draudze mirst.

324 Ak, Dievs, atnes dzīvību. Atnes dzīvību, ak Dievs, ticības dzīvību. Atklāj šiem cilvēkiem, Kungs. Es varu tikai palūgt un uzlikt viņiem savas rokas. Bet Tu esi Tas, kas var viņus dziedināt, tikai Tu vari viņus dziedināt. Es lūdzu, lai Tu to izdari, Tēvs, katru no viņiem. Dāvā to, manas rokas ir uz viņiem, un es lūdzu no visas sirds, Jēzus Kristus Vārdā, dziedini šos cilvēkus. Āmen.

325 Un tā, vai šis mikrofons darbojas, brāli? Nu, vai jūs to labi dzirdat? Vai visi to dzird? Paceliet roku. Labi. Nu, tā vai citādi, mana sirds jūt līdzī šiem cilvēkiem, kas sēž šajos krēslos, saliekamajās gultās un nestuvēs...viņi pat nav dabūjuši lūgšanu kartīti. Saprotat? Bet paskaties, brāli, saproti, šiem cilvēkiem ir lūgšanu kartītes, bet tas nenozīmē, ka viņi tiks dziedināti. Tur ir cilvēki, kas sēž auditorijā, varbūt...tas nenozīmē, ka viņi tiks dziedināti. Tas nenozīmē, ka viņi tiks vai netiks dziedināti. Tas viss ir atkarīgs no viņu ticības Dievam. Cik daudzi zina, ka tā ir taisnība? Tas arī viss, vienkārši viņu ticība Dievam. Nu, cik daudzi zina, ka tā ir taisnība? Nav svarīgi, cik reliģiozs tu esi, cik labs vai slikts tu esi; ja Dieva žēlastība neieliks to tavā sirdī, tu nekad neizveseļosies. Un tā, cik daudzi zina, ka Dievs to ir darījis, darījis to viscaur, lielus brīnumus, zīmes un brīnumdarbus? Un, lūk, šovakar tu nāc uz šejieni, stāvi šajā rindā ne tāpēc, ka Dievs izvēlējās tevi, lai tu stāvētu šajā rindā, ne jau tāpēc; tu vienkārši dabūji lūgšanu kartīti, vienkārši gadījās, ka tavā... [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.]

326 Procedūra ir tieši tāda pati, kā mans godājamais brālis Gerholcers sāka šeit savu kalpošanu pirms daudziem gadiem. [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] ...ar ticību Dievam, ticot Dievam, ticot, ka Dievs dziedināja slimos caur ticību. Un tas nekad nav mainījies, bet šajā pēdējā dienā Dievs ir pievienojis dāvanas, dāvanas, ko Viņš apsolīja. Dievs izdarīja to ne tāpēc, ka Viņam tas bija jādara, bet tāpēc, ka Viņš to apsolīja. Un, ja Viņš apsolīja, tad Viņam tas ir jādara, jo Viņam ir jātur Savs Vārds.

327 Un to pašu Viņš apsolīja arī jums, tas ir, “ja spēsiet noticēt, ka tas notiks; ja jūs nespēsiet tam noticēt, tas vienkārši nenotiks”. Lūk, es nevaru likt jums ticēt, tāpat arī jūs nevarat likt sev ticēt. Dievam tas ir jāiedod jums. Tā ir Dieva dāvana, ticēt. Nevis tava ticība, bet Dieva ticība. Varbūt tava intelektuālā ticība tic tam kā nākas, bet ja dziļi tavā sirdī nav Dieva ticības... Saprotiet, tava intelektuālā ticība var to pieņemt, dari to. Un vienkārši turpini ticēt tam no visas sirds, līdz Dievs tev to patiešām atklās. Saprotat? Vienkārši turpini ticēt tam, līdz Dievs tev to patiešām atklās. Bet līdz brīdim, kad Viņš to atklās...

328 Tu sacīsi: “Brāli Branham, ko tu tur stāsti?”

329 Tieši tā! Dievs sūtīja pravieti pie Hiskijas un sacīja viņam: “Tu nepiecelsies no šīs gultas, TĀ SAKA TAS KUNGS, tu nomirsi šajā gultā.” Vai pareizi?

330 Bet tas pravietis pagriezās...tas ir, tas ķēniņš pagriezta savu seju pret sienu un raudāja rūgtas asaras, un sacīja: “Kungs, man vajag vēl piecpadsmit gadus. Es lūdzu Tevi, Kungs, uzklausi mani.” Lūk, tas ķēniņš bija vislielākais vīrs pasaulē, politikā; bet pravietis tāds bija Dieva acīs. Tas bija Dieva ķēniņš, bet tas bija Dieva pravietis. Tā ka Dievs atklāja pravietim, lai viņš paņem dažus...uzvāra dažas... [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] Vai zināt? Saprotat?

331 Un tā, lai jūs tagad saprastu, jo es šeit sludināju no Rakstiem: “Kā bija Sodomas dienās, tā būs Cilvēka Dēla atnākšanas laikā.” Vai tajās dienās, kad draudze tiks atklāta? Nē! “Tajās dienās, kad atklāsies Cilvēka Dēls.” Ko nozīmē *atklāt*? Darīt zināmu! Vai pareizi? Atklāt! Tajā dienā, kad tiks atklāts Cilvēka Dēls, tā būs tāda diena kā Sodomas un Gomoras laikā. Vai pareizi?

332 Un tā, paskatieties, kas notika. Sodomā un Gomorā bija divi galvenie vēstneši, jo tur bija kāda remdenu kristiešu grupa. Vai pareizi? Un viņiem bija divi galvenie vēstneši (tagad klausieties uzmanīgi), kas sludināja tur Sodomā un Gomorā. Bet viens no viņiem palika pie Ābrahāma grupas. Vai pareizi?

333 Tagad skatieties! Vēl nekad agrāk visā draudzes vēsturē mums nav bijis vispasaules vēstnesis draudzei, kura vārds beigtos ar h-a-m, līdz šai dienai: G-r-a-h-a-m, kas ir seši burti, G-r-a-h-a-m. Bet Ābrahāma vārds bija A-b-r-a-h-a-m, septiņi burti. Saprotat? Tātad vispasaules draudze, tā kā tie ir cilvēka burti, seši, cilvēka izveidota organizācija, tomēr ir saņēmusi savu vēstnesi. Viņiem ir bijis Senkijs, Mūdijs, Finnijs, Nokss, Kalvins un tā tālāk, bet nekad nebija "h-a-m". Vai pareizi? Bet tagad viņiem ir, un viņš ir Dieva sūtīts vēstnesis, un viņš ar visu spēku dauza tos mūrus: "Izejiet no šejienes! Atgriezieties no grēkiem vai iesiet bojā!"

334 Bet atcerieties, ka izredzētie, iepriekšnolemtie, iepriekšnolemtā derība, Ābrahāmam un viņa grupai arī bija kāds vēstnesis. Hm-hm. Paskatieties, ko Viņš izdarīja. Viņš deva viņiem zīmi, ka tuvu ir tas laiks, kad nonāks uguns. Lūk, tas uguns, ko mēs gaidām, atombumbu uguns, Dieva dusmas.

335 Un tā, tas vēstnesis kaut ko izdarīja. Viņš runāja par sievieti, kas atradās Viņam aiz muguras, un pateica viņai...un pateica viņai, ka viņa šaubījās par to, ko Viņš teica, pastāstīja viņai par viņas stāvokli un par to, kas notiks. Vai pareizi? Vai Viņš pateica, ka Cilvēka Dēls atklāsies tādā pašā veidā kā tajā laikā? Nu, vai jūs ticat, ka tā ir patiesība?

Nu, šeit stāv kāda sieviete...

336 Un draudzes, līgavas neredzamajā laulības savienībā ar Kristu tas vēstnesis šobrīd ir šeit, kas ir Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

337 Un tā, Viņš runā tikai caur saviem praviešiem. Tā saka Bībele! "Viņš neko nedara, vispirms nedarot to zināmu Saviem praviešiem," Amosa 3:7. Viņš to ir darījis vienmēr. Viņš nekad nemaina Savu sistēmu. Saprotat? Un pravietis, ja viņš ir patiess, var runāt tikai to, ko viņam pasaka Dievs. Vai pareizi? Tā ir taisnība.

338 Un tā, vai jūs ticat, ka Viņš var man pateikt, kas ar šo sievieti nav kārtībā, pirms es uz viņu pat paskatīšos? Vai jūs tam ticat? Nu, viņa cieš no vēža. Tā tas ir. Tas ir uz viņas krūts. Viņa domā par kādu zēnu, viņš cieš no kaut kādas garīgās slimības, nervozitātes un komplikācijām. Pareizi. Vai jūs tam ticat? Un tā ir taisnība, vai ne? Vai tagad tu tici, ka tava ticība, kas ir noenkurota, saka, ka tev tas ir, ka tu to saņemsi? Tad ej, un Kungs Jēzus darīs tevi veselu. Saprotat? Jā. Saprotat? Vai jūs ticat? No visas sirds?

339 Un tā, vai jūs ticat, ka, pat neskatoties uz šo sievieti, Kungs Jēzus var pateikt man, kāda ir viņas nelaime? Cik daudzi tam tic? Nu, jūs zināt...un es nekad nebiju...es...vienīgā lieta, es redzēju tikai svārkus. Es nezinu, es nevarēju pateikt, vai tas bija vīrietis vai sieviete; bet vienkārši stāvēja tur. Es gribu, lai viņa tic. Vai tu tici, kundze? Lūk, slimniece, vai tu tici? Pacel savu roku, ja tu tici. Ja tu ticēsi no visas sirds, tad saņem to bērnu, ko tu prasi Dievam. Saprotat? Saprotat? Vai jūs ticat? Vai jūs ticat Dievam? Lūk, tas nedziedina, tas tikai identificē. Tie ir tie darbi, kas identificē Dieva klātbūtnes ticību, Viņa izpausto Vārdu.

340 Arī šī sieviete vēlas kaut ko lielu. Tas nav bērns, bet viņa vēlas saņemt Svētā Gara kristību. Es pateikšu, kas tev ir jādara: ja tu tiksī vaļā no tām cigaretēm, Dievs dos tev Svētā Gara kristību. Ej, tici tam, jā. Vai jūs ticat? Vai jums ir ticība Dievam?

341 Šis vīrietis, kas te stāv, ir vīrietis, kuru es nekad dzīvē neesmu redzējis. Es viņu nepazīstu, bet viņš cieš no kaut kāda bojājuma viņa krūtīs. Viņš nesen nokrita, un tas to izraisīja. Viņš nav no šejienes, viņš ir no Arkanzasas. Viņš ir sludinātājs. Ej mājās un sludini Evaņģēliju. Redzat? Redzat? Redzat? Es neesmu redzējis tā vīrieša seju.

342 Tur stāv sieviete, es to sievieti nepazīstu, nekad dzīvē neesmu viņu redzējis. Dievs viņu pazīst.

343 Ja Viņš var atklāt man, kāda ir viņas problēma vai kaut ko par to, vai jūs ticēsiet? Jūs visi?

Tie ir tikai darbi, kas identificē ticību, kas man ir, lai sludinātu to, ko es jums šovakar stāstīju. Tas ir tas, ko Dievs ir atklājis, un šie ir tie darbi, kas to pierāda. Lūk, jums ir vajadzīga ticība, lai izvesēļotos.

344 Šī sieviete šeit, es nedomāju...es nedomāju, ka es viņu pazīstu. Jā, es viņu nepazīstu, bet es pazīstu kādu, ko viņa pazīst, jo es redzu viņu stāvam šeit manā priekšā. Viņa cieš no galvassāpēm. Vai pareizi, kundze? Vai tu tici, ka Dievs tevi dziedinās? Perija Grīna māsa. Tā tas ir. Es nekad dzīvē neesmu viņu redzējis. Tā tas ir. Es ieraudzīju Periju Grīnu stāvam šeit, skatoties uz mani, *šādi* staigājam. Nupat kā atnāca, saprotiet. Es nezinu, kur Perijs Grīns atrodas. Vai jūs ticat? Cik ļoti jūs ticat? Ja jūs varat ticēt, viss ir iespējams. Ja tu nespēj ticēt, nekas nevar notikt.

345 Tā kundze ar sirmiem matiem, kas sēž tur un skatās uz mani, tieši šeit, vai tu tici Dievam? Vai tu tici, ka Dievs var man atklāt, ko tu tur domā? Tev ir audzējs uz krūts. Vai tu tici, ka Dievs var to no tevis noņemt? Jā. Lai tev ir ticība un tici. Nu, pie kā viņa pieskārs?

346 Bībele saka, ka tā sieviete, kas pieskārs Viņa drēbju apakšmalai... Tie, kas grib paņemt Bībeli, Viņš teica: "Viņš ir augstais priesteris, kurš spēj just līdzī mūsu vājībām." Vai pareizi? Viņš ir tas Augstais Priesteris, un Viņš stāv tieši šeit; tie cilvēki pieskaras Viņam.

347 Tur ir maza, tieva sieviete, viņa pacēla savu roku, sēž šeit. Es nekad dzīvē neesmu viņu redzējis, bet tieši tajā brīdī viņa kaut kam pieskārs. Lūk, kas tas bija. Viņa lūdzās Dievu. Viņai ir problēmas krūtīs, viņai ir arī kuņģa slimība. Dievs tevi dziedināja, ja tu tam tici. Tev ir jātic. "Viss ir iespējams tiem, kas tic."

348 Tur pašā aizmugurē sēž vīrietis, skatās uz šejieni (aptuveni otrajā rindā no šejienes), viņš cieš no astmas. Vai tu tici, ka Dievs tevi dziedinās, ser? Ja tu tam tici, tad Dievs darīs tevi veselu. Jūs saņemsiet to, ko prasījāt, ja jūs tam ticēsiet.

349 Tepat sēž kāda sieviete, skatās uz mani, šeit pretī, ar sirmiem matiem. Ja tu tici no visas sirds... Vai tu tam tici? Labi, tad tā žultspūšļa slimība tevi atstās, ja tu tam ticēsi.

350 Ko tu par to domā, guļot šeit uz šīs saliekamās gultas? Vai tu tici, ka Dievs var tevi dziedināt? Ja Dievs pateiks man tavu problēmu, vai tu Viņam ticēsi? Ja tu ticēsi, tas vēzis no tevis aizies, un tu kļūsi vesels. Kāpēc tu necelies, neņem savu gultu un neej mājās? Vai tu tici? Vai jūs visi ticēsiet? Nu, un kā tagad? Vai Dievs ir ielicis šo ticību jūsu sirdī? Visi, kas ir šeit, paceliet savu roku. Ja Dievs ir ielicis šo ticību jūsu sirdī, tad uzlieciet savas rokas viens otram, tepat visā rindā. Uzlieciet savas rokas... Tieši tagad, ātri, kamēr Svētais Gars virzās, uzlieciet savas rokas viens otram. Tas vīrs ir piecēlies, skraida gar rindu, lūdzas par citiem.

351 Piecelsimies visi kājās un slavēsim Dievu. Vairs nav nekādas vajadzības turpināt. Identificēts, Jēzus Kristus, tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Tu, tavas kaites, lai arī kas tas nebūtu, ja tu Viņam tici, celies tagad kājās un tici.

352 Visuvarenais Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs, Jēkaba Dievs, atsūti Savu spēku un dziedini šo cilvēku grupu tieši tagad, Jēzus Kristus vārdā. Āmen.

Slava Dievam! Lai Dievs jūs svētī.

DARBI IR IZPAUSTA TICĪBA

(Works Is Faith Expressed)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1965. gada 26. novembrī Šrivportā, Luiziānas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 65-1126 ilgst 2 stundas un 9 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2024. gadā.